

**KYKENEVÄTKÖ BOLSHEVIKIT
PITÄMÄÄN VALTIOVALLAN? ²⁷**

*Kirjoitettu syyskuun lopulla
ja lokakuun 1 (14) pnä 1917*
*Julkaistu lokakuussa 1917
aikakauslehdessä „Prosveshitshenije“
№ 1—2*

*Julkaistaan aikakauslehdessä
tekstin mukaan*

ALKULAUSE TOISEEN PAINOKSEEN

Tämä kirjanen on kirjoitettu, kuten sen tekstistä näkyy, syyskuun lopulla ja lopetettu lokakuun 1 p:nä 1917.

Lokakuun 25 päivän vallankumous siirsi tässä kirjasessa asetetun kysymyksen teorian alalta käytännön alalle.

Ei sanoilla, vaan teoilla on nyt vastattava tähän kysymykseen. Teoreettiset perustelut bolshevistista valtaa vastaan ovat äärimmäisen heikkoja. Nuo perustelut on kumottu.

Tehtävä on nyt siinä, että etumaisen luokan — proletariaatin — *käytännöllisellä työllä* todistetaan työläisten ja talonpoikain hallituksen elinvoimaisuus. Kaikki valveutuneet työläiset, kaikki, mikä talonpoikaistossa on elinvoimaista ja rehellistä, kaikki työtätekevät ja riistetyt tulevat ponnistamaan kaikki voimansa ratkaistakseen käytännössä mitä suurimman historiallisen kysymyksen.

Työhön, kaikki työhön käsiksi, maailman sosialistisen vallankumouksen asian täytyy voittaa ja se voittaa.

Pietari, marraskuun 9 p:nä 1917.

N. Lenin

Julkaistu ensi kerran v. 1918
kirjasessa: N. Lenin.
„Kykenevätkö bolshevikit pitämään
valliovallan?“, sarja
„Sotilas- ja talonpoikaiskirjasto“,
Pietari

Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan

Missä asiassa ovat samaa mieltä kaikki suuntaukset „Retsh” lehdestä „Novaja Zhizn” lehteen²⁸ asti, kornilovilaiskadeteista puolibolshevikkeihin asti, *kaikki* bolshevikkeja lukuun ottamatta?

Siinä, että bolshevikit joko eivät rohkene milloinkaan ottaa yksin kaikkea valtiovaltaa tai jos rohkenevat ja ottavat, niin he eivät kykene pitämään sitä edes vähänkään aikaa.

Jos joku huomauttaa, että kysymys siitä, että bolshevikit ottavat yksin kaiken valtiovallan, on aivan epäreaalinen poliittinen kysymys ja että reaalisenä sitä saattaa pitää vain joku kovin pöyhkeilevä „fanaatikko”, niin me kumoamme sellaisen huomautuksen esittämällä vastuunalaisimpien ja vaikutusvaltaisimpien poliittisten puolueiden ja „eriväristen” suuntausten täsmällisiä lausuntoja.

Mutta aluksi pari sanaa ensin asetetun kysymyksen johdosta, nimittäin: rohkenevatko bolshevikit ottaa yksin käsiinsä kaiken valtiovallan? Neuvostojen yleisvenäläisessä edustajakokouksessa minulla jo oli tilaisuus vastata kategorisen myöntävästi tähän kysymyksen eräässä välihuomautuksessa, jonka huudahdin paikaltani Tseretelin erään ministeripuheen aikana. Ja en ole tavannut lehdistössä enkä puheissakaan sellaisia bolshevikkien lausuntoja, ettei meidän yksin pitäisi ottaa valtaa. Olen edelleenkin sillä kannalla, että poliittisella puolueella yleensä ja varsinkaan etumaisen luokan puolueella ei olisi olemassaolon oikeutta, eikä se ansaitsisi puolueen nimeä, vaan olisi surkea nolla joka suhteessa, jos se kieltäytyisi vallasta, kun on kerran mahdollisuus saada valta.

Esitämme nyt kadettien, eserrien ja puolibolshevikkien (sanoisin mieluummin neljännesbolshevikkien) lausuntoja meitä kiinnostavasta kysymyksestä.

„Retsh” lehden pääkirjoitus syyskuun 16 pnä:

...„Aleksanterin teatterin salissa vallitsivat erimielisyys ja hajanaisuus, ja sosialistinen lehdistö heijastaa samaa. Selvyys ja suora-
viivaisuus ovat ominaisia vain bolshevikkien katsantokannalle. Neuvot-
telukokouksessa tämä katsantokanta on vähemmistön kanta. Neuvos-
toissa se on yhä voimistuva virtaus. Mutta kaikesta sanallisesta
kiivailustaan, kerskuvista korulauseistaan ja itsevarmuutensa osoituk-
sesta huolimatta bolshevikit ovat harvoja fanaatikkoja lukuun otta-
matta rohkeita vain sanoissa. He eivät yrittäisikään ottaa „kaikkea
valtaa” omasta halustaan. Desorganisaattoreina ja hajottajina par
excellence* he ovat itse asiassa pelkureita, jotka sielunsa syvyydessä
käsittävät mainiosti sekä sisäisen sivistymättömyytensä että nykyisten
menestystensä hetkellisyyden. Bolshevikit ymmärtävät aivan yhtä
hyvin kuin kaikki mekin, että heidän lopullisen voittonsa ensimmäinen
päivä olisi samalla heidän pikaisen kukistumisensa ensimmäinen päivä.
Ollen edesvastuuttomia olemukseltaan, anarkisteja metodeiltaan ja
otteiltaan, bolshevikit ovat ajateltavissa vain poliittisen ajattelun
eräänä suuntana, oikeammin sanoen eräänä sen aberrationa. Parhaim-
pana keinona vapautua pitkiksi ajoiksi bolshevismista, heittää se syr-
jään, olisi maan kohtalon luovuttaminen bolshevismiin johtajien käsiin.
Ja ellei olisi tietoisuutta sellaisten kokeiden sallimattomuudesta ja
turmiollisuudesta, niin epätoivossa voitaisiin uskaltautua käyttämään
näinkin sankarillista keinoa. Onneksi, toistamme sen, nuo surullisen
kuuluisat päivänsankarit eivät todellisuudessa itse suinkaan pyri
kaiken vallan täydelliseen valtaamiseen. Rakentava työ ei ole minkään-
laisissa oloissa heidän voimiansa mukaista. Näin ollen koko heidän
selväpiirteisyytensä ja suoraviivaisuutensa rajoittuu poliittisten esiin-
tymisten piiriin, joukkokokousten sanatulvaan. Käytännöllisesti katsoen
heidän asennettaan ei voida ottaa lukuun miltään näkökannalta.
Eräässä suhteessa siitä kuitenkin on jonkinlainen reaalinenkin tulos:
se yhdistää kaikki muut „socialistisen ajattelun” vivahteet kielteisesti
itseään vastaan”...

Näin järkeilevät kadetit. Mutta tarkastelkaamme Venä-
jän suurimman, „vallitsevan ja hallitsevan” puolueen,
„socialistivallankumouksellisten” puolueen kantaa, joka on
esitetty sen virallisen äänenkannattajan „Delo Narodan”
samoin allekirjoittamattomassa pääkirjoituksessa, siis toi-
mitusartikkelissa syyskuun 21 pnä:

...„Ellei porvaristo halua olla Perustavaan kokoukseen asti Neuvot-
telukokouksen vahvistaman ohjelman pohjalla yhteistyössä demokraat-
tisten piirien kanssa, niin *koalition täytyy syntyä Neuvottelukokouksen*

* — pääasiallisesti. Toim.

sisällä. Se on raskas uhri koalition puolustajain taholta, *mutta siihen on suostuttava niidenkin, jotka propagoivat valtiovallan „puhtaan linjan” aatetta.* Pelkäämme kuitenkin, ettei tässä voi ehkä syntyäkään sopimusta. Ja silloin jää jäljelle kolmas, viimeinen kombinaatio: hallituksen *on velvollinen* järjestämään Neuvottelukokouksen se osa, joka on *periaatteessa* ollut yksipuolueisen hallituksen kannalla.

Sanomme suoraan: *bolshevikit ovat silloin velvolliset muodostamaan hallituksen.* He ovat mitä suurimmalla tarmolla juurruttaneet vallankumouksellisiin demokraattisiin piireihin vihaa koalitiota kohtaan luvaten niille kaikkea hyvää „sovittelukannan” poistamisen jälkeen ja selittäen, että maan kaikki onnettomuudet johtuvat sovittelusta.

Jos bolshevikit ovat harjoittaneet *agitaatiotaan* tietoisesti, jos he *eivät ole petkuttaneet joukkoja, niin he ovat velvollisia* lunastamaan oikealle ja vasemmalle jakelemansa vekselit.

Kysymys asettuu selvästi.

Ja älkööt he ryhtykö hyödyttömiin ponnisteluihin piilottautuakseen sellaisten häthätää kyhättyjen teorioiden taakse, että heidän on mahdollonta ottaa valta.

Demokraattiset piirit eivät hyväksy sellaisia teorioita.

Samaan aikaan koalition kannattajain on taattava heille täydellinen tuki. Siinä kolme edessämme olevaa kombinaatiota, kolme tietä — muita teitä ei ole!” (Kursivointi itsensä „Delo Narodan”).

Näin järkeilevät eserrät. Esitämme vihdoin novajazhizniläisten „neljännesbolshevikien” „kannan”, — jos yrityksiä istua kahdella tuolilla voidaan nimittää kannaksi, — joka on otettu syyskuun 23 p:nä julkaistusta „Novaja Zhiznin” toimituksen pääkirjoituksesta:

... „Jos koalitio Konovalovin ja Kishkinin kanssa muodostetaan jälleen, niin se ei merkitse mitään muuta kuin demokraattisten piirien uutta antautumista ja Neuvottelukokouksen sen päätöslauselman kumoamista, joka koskee elokuun 14 päivän ohjelmaan perustuvaa vastuunalaista valtaa...

...Yksinomaan menshevikeistä ja eserristä muodostettu ministeristö saattaa yhtä vähän tuntea olevansa tilivelvollinen, kuin sitä tunsivat vastuunalaiset sosialistiministerit kokoomushallituksessa... Sellainen hallitus ei voisi liittää ympärilleen vallankumouksen „elinkykyisiä voimia” eikä myöskään perustaa laskelmiaan vallankumouksen etujoukon — proletariaatin — vähänkään tehokkaaseen kannatukseen.

Mutta ei parempana, vaan vielä huonompana ulospääsynä tilanteesta, eikä oikeastaan ulospääsynä, vaan suoraan epäonnistumisena olisi toisentyypin yksipuolueisen hallituksen, „proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön”

hallituksen muodostaminen. Tosin sellaista tunnusta ei kukaan ole esittänytkään — paitsi „Rabotshi Putj” lehti satunnaisissa, aroissa huomautuksissaan, joita sitten järjestelmällisesti „selitetään.” (Tätä räikeää valhetta kirjoittavat „rohkeasti” vastuunalaiset sanomalehtimiehet, jotka ovat unohtaneet jopa „Delo Narodan” pääkirjoituksenkin syyskuun 21 päiväältä...)

„Bolshevikit ovat herättäneet nyt muodollisesti henkiin tunnuksen: kaikki valta Neuvostoille. Tämä tunnus peruu-tettiin, kun heinäkuun päivien jälkeen Neuvostot Toimeen-panevan Keskuskomitean ominaisuudessa alkoivat selvästi noudattaa aktiivista bolshevisminvastaista politiikkaa. Nyt voidaan „Neuvoston linja” katsoa oikaistuksi ja vieläpä on täysi syy olettaa, että suunnitellussa Neuvostojen edustajakokouksessa bolshevikit saavat enemmistön. Sellaisissa oloissa bolshevikkien henkiinherättämä tunnus „kaikki valta Neuvostoille” on „taktillinen linja”, joka tähtää nimenomaan proletariaatin ja „talonpoikaisköyhälis-tön” diktatuuriin. Tosin Neuvostoilla tarkoitetaan myös talonpoikain edustajain Neuvostoja, ja bolshevikkien tunnus edellyttää näin ollen sellaista valtaa, joka nojautuu koko Venäjän kansanjoukkojen valtaosaan. Mutta sellai-sessa tapauksessa tunnus „kaikki valta Neuvostoille” menettää itsenäisen merkityksensä, koska se tekee Neu-vostot kokoonpanoltaan miltei samanarvoisiksi kuin on Neuvottelukokouksen muodostama „esiparlamentti”...” („Novaja Zhiznin” väite on häikäilemätöntä valhetta, joka voidaan rinnastaa lausuntoon, että petkutus ja demokratis-min väärentäminen on „miltei samaa” kuin demokratismi: esiparlamentti on *petos*, joka esittää kansan vähemmistön tahdon, etenkin Kuskovan, Berkenheimin, Tshaikovskien ja kumppanien tahdon, enemmistön tahtona. Tämä ensiksi. Toiseksi jopa Avksentjevien ja Tshaikovskien väärentä-mistä talonpoikien Neuvostoistakin oli Neuvottelukokouk-sessa niin suuri prosenttimäärä koalition vastustajia, että yhdessä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen kanssa olisi tuloksena *koalition ehdoton luhistuminen*. Ja kolmanneksi „valta Neuvostoille” merkitsee sitä, että talon-poikien Neuvostojen valta leviäisi pääasiassa maaseudulle, ja maaseudullahan on *köyhien* talonpoikien vallitseva asema turvattu)... „Jos se on yhtä ja samaa, niin bolshe-vikkien tunnus on poistettava heti päiväjärjestyksestä. Jos

taas „valta Neuvostoilille” vain verhoaa proletariaatin diktatuuria, niin sellainen valta merkitsee nimenomaan valtakumouksen epäonnistumista ja häviötä.

Onkohan tarpeen todistella, että proletariaatti, joka on eristetty maan muista luokista sekä myös todella elinkykyisistä demokraattisista voimista, ei kykene teknillisesti ottamaan haltuunsa valtiokoneistoa ja panemaan sitä käyntiin poikkeuksellisen mutkallisessa tilanteessa eikä kykene poliittisesti vastustamaan kaikkea sitä vihamielisten voimien painostusta, joka pyyhkäisee pois proletariaatin diktatuurin ja samalla koko vallankumouksenkin?

Ainoana nykyhetken vaatimuksia vastaavana valtana on nykyään demokraattisten voimien sisäinen todella rehellinen koalitio”.

* * *

Pyydämme lukijoilta anteeksi, että olemme ottaneet pitkiä lainauksia, mutta ne olivat aivan välttämättömiä. Oli esitettävä täsmällisesti erilaisten bolshevikeille vihamielisten puolueiden kanta. Oli todistettava tarkoin se erittäin tärkeä seikka, että *kaikki* nuo puolueet ovat tunnustaneet kysymyksen kaiken valtiovallan täydellisestä ottamisesta yksistään bolshevikkien käsiin ei ainoastaan täysin reaalisesti, vaan myös aktuaalisesti, ajankohtaiseksi kysymykseksi.

Siirrymme nyt tarkastelemaan niitä perusteluja, joiden nojalla „kaikki”, kadeteista novajazhizniläisiin asti, ovat vakuuttuneita siitä, että bolshevikit eivät kykene pitämään valtaa.

Vankka „Retsh” ei esitä kerrassaan mitään perusteluja. Se vain syytää mitä häikäilemättömiä ja kiukkuisimpia herjousryöppyjä bolshevikkien niskaan. Esittämämme sitaatti osoittaa muun muassa, miten peräti erheellistä olisi luulla, että „Retsh” muka „provosoi” bolshevikkeja vallan ottamiseen, ja siksi: „toverit, olkaa varuillanne, sillä se, mitä vihollinen neuvo, on varmasti pahaa!”. Jos me sen sijaan, että ottaisimme asiallisesti huomioon näkökannat ja niiden yleisen sekä konkreettisen luonteen, annamme uskotella itsellemme, että porvaristo „provosoi” meitä vallan ottamiseen, niin me annamme porvariston pettää itseämme, koska porvaristo tulee varmasti

aina ennustamaan ilkeämielisesti miljoonia onnettomuuksia bolshevikkien vallanottamisesta, se tulee aina kirkuamaan vihoissaan: „olisi parasta kerta kaikkiaan ja „pitkiksi ajoiksi” vapautua bolshevikeista päästämällä heidät valtaan ja lyömällä sitten perin pohjin”. Tällaiset huudot ovat myös „provokaatiota”, jos niin tahdotte, mutta päinvastaiselta suunnalta. Kadetit ja porvarit eivät lainkaan „neuvo” eivätkä ole milloinkaan „neuvoneetkaan” meitä ottamaan valtaa, he yrittävät vain *pelotella* meitä sillä, että vallan tehtävät ovat muka mahdottomia ratkaista.

Ei. Meidän ei pidä antaa pelästyneiden porvarien kiljunnan säikäyttää itseämme. Meidän on visusti muistettava, että sellaisia yhteiskunnallisia tehtäviä, joita on „mahdoton ratkaista”, me emme ole koskaan itsellemme asettaneet ja että *vain* proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön diktatuuri *ratkaisee* sosialismia kohti viipymättä otettavien askelten *täysin* ratkaistavissa olevat tehtävät ainoana ulospääsynä erittäin vaikeasta tilanteesta. Voitto ja pysyvä voitto on nyt enemmän kuin milloinkaan ennen, enemmän kuin missään muualla turvattu Venäjän proletariaatille, jos se ottaa vallan.

Harkitkaamme täysin asiallisesti niitä *konkreettisia* asianhaaroja, mitkä tekevät epäsuotuisaksi tämän tai tuon erillisen ajankohdan, mutta älkäämme antako hetkeksikään porvariston villin kiljunnan pelästyttää itseämme ja älkäämme unohtako, että kysymys siitä, että bolshevikkien on otettava kaikki valta, alkaa käydä todella *päivänpolttavaksi*. Tavattoman paljon suurempi vaara uhkaa nyt puoluettamme siinä tapauksessa, että me unohdamme tämän, kuin siinä tapauksessa, että katsomme vallan ottamisen „ennenaikaiseksi”. „Ennenaikaisuutta” tässä suhteessa *ei* voi nyt olla: sen puolesta puhuu miljoona mahdollisuutta, ehkä yhtä tai kahta mahdollisuutta lukuun ottamatta.

„Retshin” vihaa pursuvan parjauksen johdosta voidaan ja tulee toistaa: Hyväksymisen ääniä me emme kuule suloi-
sessa ylistyksen pauhussa, vaan vihan villissä kiljunnassa!

Porvariston vimattu viha meitä kohtaan selittää mitä havainnollisimmin sitä totuutta, että me olemme osoittaneet *oikein* kansalle tiet ja keinot porvariston herruuden kukistamiseksi.

* * *

On harvinainen poikkeus, että „Delo Naroda” ei ole tällä kertaa suvainnut kunnioittaa meitä parjauksellaan, mutta ei se ole esittänyt myös perustelujen häivääkään. Vain välillisessä muodossa, vihjailemalla se yrittää *pelotella* meitä sellaisella perspektiivillä, että „bolshevikit ovat silloin velvolliset muodostamaan hallituksen”. Pidän täysin mahdollisena, että pelotellessaan meitä eserrät itse ovat mitä vilpittömimmin pelästyneitä, pelästyneen liberaalin aave on pelästyttänyt heidät kuoliaaksi. Pidän samoin mahdollisena, että eserrien onnistuu joissain erittäin korkeissa ja erittäin mädissä elimissä, kuten Toimeenpane-
vassa Keskuskomiteassa ja sen kaltaisissa „kontakti”- (s.o. kadetteihin kosketuksessa olevissa tahii yksinkertaisesti sanoen kadettien kanssa seurustelevissa) komiteoissa, pelästyttää joitakuuta bolshevikeistakin, sillä ensiksikin ilmapiiri kaikissa noissa Toimeenpane-
vissa Keskuskomiteoissa, „esiparlamentissa” y.m. on mitä inhottavin, kuvot-
tavan ummehtunut, sen pitempiaikainen hengittäminen on *jokaiselle* ihmiselle vahingollista, sekä toiseksi, vilpittö-
myys on tarttuvaa, ja vilpittömästi pelästynyt poroporvari kykenee muuttamaan jonkun vallankumousmiehenkin joksi-
kin aikaa poroporvariksi.

Niin ymmärrettävää kuin tämä eserrän vilpityn pelästy-
minen lieneekin „inhimillisesti” päätellen, eserrän, jonka onnettomuus on siinä, että hän on ollut ministerinä kadet-
tien kanssa tai ministerikelpoisessa asemassa kadettien edessä, mutta kun annetaan pelotella itseään, niin se mer-
kitsee, että tehdään poliittinen virhe, joka voi kovin helposti osoittautua proletariaatin kavaltamista lähenteleväksi vir-
heeksi. Teidän asialliset perustelunne, herrat! Älkää luulko, että me annamme pelästyneisyytenne säikäyttää
itsemme!

* * *

Asiallisia perusteluja näemme tällä kertaa vain „Novaja Zhizn” lehdessä. Se esiintyy tällä kertaa enemmän sille sopivassa porvariston asianajajan osassa kuin tätä joka suhteessa miellyttävää daamia ilmeisesti „loukkaavassa” bolshevikkien puolustajan osassa.

Asianajaja on esittänyt *kuusi* perustelua:

- 1) proletariaatti „on eristetty maan muista luokista”;
- 2) se „on eristetty todella elinkykyisistä demokraattisista voimista”;
- 3) se „ei kykene teknillisesti ottamaan haltuunsa valtiokoneistoa”;
- 4) se „ei kykene panemaan käyntiin” tuota koneistoa;
- 5) „tilanne on poikkeuksellisen mutkallinen”;
- 6) se „ei kykene vastustamaan kaikkea sitä vihamielisten voimien painostusta, joka pyyhkäisee pois proletariaatin diktatuurin ja samalla koko vallankumouksenkin”.

Ensimmäisen perustelun on „*Novaja Zhizn*” esittänyt naurettavan kömpelösti, sillä kapitalistisessa ja puolikapitalistisessa yhteiskunnassa me tiedämme olevan vain kolme luokkaa: porvaristo, pikkuporvaristo (talonpoikaisto sen tärkeimpänä edustajana) ja proletariaatti. Mitä järkeä on puhua proletariaatin eristyneisyydestä muista luokista, kun kysymys on proletariaatin taistelusta porvaristoa vastaan? vallankumouksesta porvaristoa vastaan?

„*Novaja Zhizn*” tahtoi nähtävästi sanoa, että proletariaatti on eristetty talonpoikaistosta, sillä eihän tässä tosiaankaan saattanut olla puhe tilanherroista. Mutta oli mahdotonta sanoa täsmälleen ja selvästi, että proletariaatti on nyt eristetty talonpoikaistosta, sillä sellaisen väitteen räikeä virheellisyys on silmäänpistävä.

On vaikea kuvitella, että kapitalistimaassa proletariaatti on niin vähän eristetty pikkuporvaristosta — ja huomatkas: vallankumouksessa *porvaristoa vastaan* — kuin Venäjän proletariaatti nykyään. Objektiivisista ja kiistattomista numerotiedoista meillä on käytettävissämme uusimpia tietoja, jotka koskevat tseretiläisessä „*Bulyginin duumassa*”, t.s. surullisen kuuluisassa „*Demokraattisessa*” neuvottelukokouksessa „kuurioittain” suoritettua äänestystä porvariston kanssa muodostettavan koalition *puolesta* ja sitä *vastaan*. Otamme Neuvostojen kuuriat. Niissä on:

	Koalition puolesta	Vastaan
Työläisten ja sotilaiden edustajain		
Neuvostot.....	83	192
Talonpoikain edustajain		
Neuvostot.....	102	70
Kaikki Neuvostot.....	185	262

Enemmistö on siis kokonaisuudessaan proletaarisen tunnuksen kannalla: porvariston kanssa muodostettavaa koalitiota *vastaan*. Ylempänä näimme, että kadettienkin on pakko tunnustaa bolshevikkien vaikutuksen voimistuminen Neuvostoissa. Ja meillähän on tässä Neuvottelukokous, jonka ovat kutsuneet koolle Neuvostojen *eilispäiväiset* johtajat, eserrät ja menshevikit, joilla on taattu enemmistö keskustelimitä! On ilmeistä, että bolshevikkien *todella* valitseva asema Neuvostoissa on tässä esitetty *pienennettynä*.

Niin kysymyksessä koalitiosta porvariston kanssa kuin myös kysymyksessä tilanherrain maiden viipymättömästä luovuttamisesta talonpoikaismiteoille on bolsheveikeilla jo nyt *enemmistö* työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostoissa, *on kansan enemmistö*, pikkuporvariston enemmistö. „Rabotshi Putj” esitti syyskuun 24 p:nä 19. numerossaan eserrien äänenkannattajan „Znamja Truda” lehden 29 25. numerosta otettuja tietoja Pietarissa syyskuun 18 p:nä pidetystä talonpoikain edustajain paikallisten Neuvostojen neuvottelukokouksesta. Rajoittamatonta koalitiota kannatti tässä neuvottelukokouksessa neljä talonpoikain Neuvostojen toimeenpanevaa komiteaa (Kostroman, Moskovan, Samaran ja Taurian kuvernementin toimeenpanevat komiteat). Koalitiota ilman kadetteja kannattivat *kolmen* kuvernementin (Vladimirin, Rjazanin ja Mustanmeren kuvernementin) ja *kahden* armeijan toimeenpanevat komiteat. *Kahdenkymmenen kolmen* kuvernementin ja *neljän* armeijan toimeenpanevat komiteat äänestivät koalitiota vastaan.

Siis talonpoikain enemmistö on koalitiota vastaan!

Sellaista se „proletariaatin eristyneisyys” on.

On muuten pantava merkille, että koalitiota kannattivat kolme reunamaakuvernementtia, Samaran, Taurian ja Mustanmeren kuvernementti, joissa palkkatyövoimaa käyttäviä rikkaita talonpoikia ja suurtilanherroja on suhteellisesti hyvin paljon, ja lisäksi neljä teollisuuskuvernementtia (Vladimirin, Rjazanin, Kostroman ja Moskovan kuvernementti), joissa talonpoikaistorvaristo on myös voimakkaampi kuin suurimmassa osassa Venäjän kuvernementteja. Olisi mielenkiintoista koota yksityiskohtaisempia tietoja tästä kysymyksestä ja tarkkailla, eikö olisi tietoja nimenomaan niiden kuvernementtien *köyhimmistä* talonpojista, joissa talonpoikaisto on kaikkein „*rikkainta*”.

Mielenkiintoista on edelleen se, että „kansalliset ryhmät” antoivat koalition vastustajille sangen huomattavan enemmistön, nimittäin 40 ääntä 15 vastaan. Bonapartisti Kerenskin ja kumpp. aluevaltauksellinen, raaka väkivalta-politiikka Venäjän vajaa-oikeudellisia kansoja kohtaan on kantanut hedelmänsä. Sorrettujen kansojen laajat väestöjoukot, t.s. pikkuporvariston joukot niiden mukana, luottavat enemmän Venäjän proletariaattiin kuin porvaristoon, sillä historia on asettanut täällä päiväjärjestykseen sorrettujen kansojen vapaustaistelun sortavia kansakuntia vastaan. Porvaristo on katalasti kavaltanut sorrettujen kansojen vapausasian, proletariaatti on uskollinen vapauden aatteelle.

Kansallisuus- ja agraarikysymys ovat nykyään Venäjän väestön pikkuporvarillisille joukoille päivän peruskysymyksiä. Se on kiistatonta. Ja kummassakaan kysymyksessä proletariaatti „ei ole eristetty” mitenkään. Proletariaatilla on puolellaan kansan enemmistö. Vain proletariaatti kykenee harjoittamaan molemmissa kysymyksissä niin päättäväistä, todella „vallankumouksellis-demokraattista” politiikkaa, että se turvaisi proletaariselle valtiovalle heti ei ainoastaan väestön enemmistön kannatusta, vaan myös vallankumouksellisen innostuksen purkautumisen joukoissa, sillä joukot saisivat ensi kerran osakseen hallituksen taholta teoissa osoitettua syvää myötätuntoa, pikaisia ja vallankumouksellisia toimenpiteitä tilanherroja vastaan, *täydellisen* vapauden viipymättömän palauttamisen Suomelle, Ukrainalle, Valko-Venäjälle, muhamettilaisille y.m. eikä tilanherrain harjoittamaa talonpoikain armotonta sortoa, ei isovenäläisten harjoittamaa ukrainalaisten sortoa, kuten tsaarivallan aikana, eikä kunnissanaisilla korulauseilla verhottua pyrkimystä jatkaa samanlaista politiikkaa tasavallan aikana, ei turhaa syytelyä, loukkauksia, juonittelua, viivytyksiä, vehkeilyä eikä verukkeita (kaikkea sitä, millä Kerenski palkitsee talonpoikia ja sorrettuja kansoja).

Herrat eserrät ja menshevikit tietävät tämän erittäin hyvin ja siksi he soluttavatkin osuustoimintamiesten puolikadettisia huippukerroksia *taantumuksellis*-demokraattisen politiikkansa avuksi joukkoja *vastaan*. Sen vuoksi he eivät koskaan uskalla kysellä joukkojen mieltä, järjestää kansäänestystä tai vaikkapa vain äänestystä kaikissa paikalli-

sisä Neuvostoissa, kaikissa paikallisissa järjestöissä käytännön politiikan määräytyistä kysymyksistä, esimerkiksi siitä, onko kaikki tilanherrain maat luovutettava heti talonpoikaiskomiteoille, onko täytettävä ne ja ne suomalaisten tai ukrainalaisten vaatimukset y.m.

Entä kysymys rauhasta, tuo koko nykyelämän peruskysymys. Proletariaatti „on eristetty muista luokista”... Proletariaatti esiintyy tässä todella *koko* kansakunnan edustajana, *kaikissa* luokissa olevan kaiken elinvoimaisen ja vilpittömän edustajana, pikkuporvariston valtaenemmistön edustajana, sillä vain proletariaatti tarjoaa *heti* vallan saatuaan oikeudenmukaista rauhaa kaikille sotaa käyville kansoille, vain proletariaatti ryhtyy todella *vallankumouksellisiin* toimenpiteisiin (salaisten sopimusten saattaminen julkisuuteen y.m.) mahdollisimman pikaisen ja mahdollisimman oikeudenmukaisen rauhan aikaansaamiseksi.

Ei. Herrat „Novaja Zhizn” lehdestä, jotka huutavat proletariaatin eristyneisyydestä, ilmaisevat siten vain subjektiivisen pelästyneisyytensä, jonka porvaristo on heissä aiheuttanut. Asioiden objektiivinen tila Venäjällä on epäilemättä sellainen, että *juuri nyt* proletariaatti *ei ole* „eristetty” pikkuporvariston enemmistöstä. Juuri nyt, surullisen „koalitio”-kokemuksen jälkeen, proletariaatilla on puolellaan kansan *enemmistön* kannatus. *T ä m ä* ehto vallan pysyttämiseksi bolshevikkien käsissä *on* olemassa.

* * *

Toinen perustelu on se, että proletariaatti on muka „eristetty todella elinkykyisistä demokraattisista voimista”. On mahdotonta ymmärtää, mitä se merkitsee. Se lienee „kreikka”, kuten ranskalaiset sanovat tällaisissa tapauksissa.

„Novaja Zhiznin” kirjoittajat ovat ministerikelpoista väkeä. He olisivat täysin kelvollisia ministereiksi kadettien aikana. Silloin näes ministereiltä vaaditaan juuri taitoa puhua miellyttäviä ja kauniiksi siloiteltuja korulauseita, joissa ei ole kerrassaan mitään sisältöä, joilla voidaan peittää mikä halpamaisuus tahansa ja joille imperialistit ja sosialisti-imperialistit taputtavat sen vuoksi varmasti käsiään. Kadetit, Breshkovskaja, Plehanov ja kumpp. tulevat varmasti taputtamaan käsiään novajazhizniläisille siitä väitteestä, että proletariaatti on eristetty todella elinkyky-

sistä demokraattisista voimista, koska *epäsuorasti* siinä on sanottu — tai tuo väite ymmärretään siten, kuin sillä olisi sanottu, — että kadetit, Breshkovskaja, Plehanov, Kerenski ja kumpp. ovat „elinkykyisiä demokraattisia voimia”.

Se ei ole totta. He ovat kuolleita voimia. Koalition historia on sen todistanut.

Porvariston ja porvarillisen intelligenssin ilmapiirin pelästyttämät novajazhizniläiset tunnustavat „elinkykyiseksi” eserrien ja menshevikkien *oikeistosiiven*, joka oleellisesti ei missään eroa „Volja Narodan”³⁰, „Jedinstvon” y.m.s. tapaisista kadeteista. Me taas pidämme elinkykyisenä vain sitä, millä on yhteys joukkoihin eikä kulakkeihin, vain sitä, minkä koalitio on sysännyt antamallaan opetuksilla luotaan. Pikkuporvarillisten demokraattisten piirien „toimivia elinkykyisiä voimia” edustaa eserrien ja menshevikkien vasemmistosiipi. Tuon vasemmistosiiven voimistuminen, etenkin heinäkuun vastavallankumouksen jälkeen, on eräs mitä varmin objektiivinen merkki siitä, että proletariaatti *ei ole* eristetty.

Vieläkin havainnollisemmin on sitä osoittanut aivan viime aikoina eserräkeskustalaisten horjunta vasemmalle, minkä todisteena on Tshernovin lausunto syyskuun 24 päivältä siitä, että hänen ryhmänsä ei voi kannattaa uutta koalitiota Kishkinin ja kumpp. kanssa. Nämä vasemmalle horjumiset eserräkeskustassa, johon kaupungissa ja etenkin maaseudulla saadun äänimäärän puolesta johtavana ja valitsevana olevan eserräpuolueen edustajain valtaenemmistö on tähän asti kuulunut, osoittavat, että ylempänä siteeramamme „Delo Narodan” lausunnot siitä, että demokraattisten voimien on tietyissä oloissa välttämättä annettava „taatusti täydellinen kannatuksensa” puhtaasti bolshevistiselle hallitukselle, eivät ainakaan ole pelkkiä korulauseita.

Sellaiset tosiasiat kuin eserräkeskustan kieltäytyminen tukemasta uutta koalitiota Kishkinin kanssa tai koalition *vastustajain* ylivoima *puolustuskantalaisten menshevikkien* keskuudessa maaseudulla (Jordania Kaukasiassa j.n.e.) ovat objektiivisia todisteita siitä, että *joukkojen* tietty osa, joka on tähän asti kulkenut menshevikkien ja eserrien mukana, *tulee kannattamaan* puhtaasti bolshevistista hallitusta.

Nimenomaan *elinkykyisistä* demokraattisista voimista ei Venäjän proletariaatti olekaan nyt eristetty.

Kolmas perustelu: proletariaatti „ei kykene teknillisesti ottamaan haltuunsa valtiokoneistoa”. Tämä on ehkä tavallisin, eniten käytetty perustelu. Se ansaitsee suurinta huomiota niin tästä syystä kuin myös siksi, että se viittaa erääseen mitä *vakavimpaan*, mitä *vaikeimpaan* voittoisan proletariaatin ratkaistavana olevaan tehtävään. Nämä tehtävät ovat epäilemättä hyvin vaikeita, mutta jos me nimitämme itseämme sosialisteiksi ja samalla käymme vetoamaan tähän vaikeuteen vain *vetäytyäksemme syrjään* tällaisten tehtävien täyttämistä, niin meidän eroavuu-temme porvariston palvelijoista on käytännössä nollan arvoinen. Proletaarisen vallankumouksen tehtävien vaikeuden on kannustettava proletariaatin kannattajia tutkimaan entistä huolellisemmin ja konkreettisemmin näiden tehtävien täyttämiskeinoja.

Valtiokoneistolla ymmärretään ennen kaikkea vakainaista sotaväkeä, poliisilaitosta ja virkamieskuntaa. Puhumalla siitä, että proletariaatti ei kykene teknillisesti ottamaan haltuunsa tätä koneistoa, „Novaja Zhiznin” kirjoittajat tuovat ilmi äärimmäisen sivistymättömyytensä ja haluttomuutensa ottaa huomioon elämän tosiasioita sekä niitä näkökohtia, joista on jo kauan sitten kirjoitettu bolshevis-tisessä kirjallisuudessa.

„Novaja Zhiznin” kirjoittajat pitävät kaikki itseään ellei marxilaisina, niin ainakin marxilaisuutta tuntevina, sivistyneinä sosialisteina. Mutta Marx opetti Pariisin Kommuunin kokemuksen perusteella, että proletariaatti *ei voi* noin vain ilman muuta ottaa haltuunsa valmista valtiokoneistoa ja panna sitä käyntiin omien tarkoituksensa toteuttamiseksi, että proletariaatin on *murskattava* tuo koneisto ja muodostettava sen tilalle uusi (yksityiskohtaisemmin puhun tästä kirjasessa, jonka ensimmäinen osa on jo valmis ja ilmestyy piakkoin otsikolla: „Valtio ja vallankumous. Marxilaisuuden oppi valtiosta ja proletariaatin tehtävät vallankumouksessa” *). Tämän uuden valtiokoneiston loi Pariisin Kommuuni, ja Venäjän työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat *samantyyppinen* „valtiokoneisto”. Tähän seikkaan olen

* Ks. Teokset, 25. osa, s. 385. Toim.

viitannut monesti vuoden 1917 huhtikuun 4 päivästä alkaen, siitä puhutaan bolshevististen konferenssien päättölauselmissa sekä bolshevistisessa kirjallisuudessa. „Novaja Zhizn” olisi tietenkin voinut julistaa olevansa aivan eri mieltä sekä Marxin että bolshevikkien kanssa, mutta kysymyksen kiertäminen kokonaan lehdessä, joka on niin usein ja niin mahtipontisesti syyttänyt bolshevikkeja muka kevytmielisestä suhtautumisesta vaikeihin kysymyksiin, merkitsee köyhyudentodistuksen antamista itselleen.

Proletariaatti *ei* voi „ottaa haltuunsa” „valtiokoneistoa” ja „panna sitä käyntiin”. Mutta se voi *murskata* kaiken, mikä on sortavaa, rutiinimaista, auttamattoman porvarillista vanhassa valtiokoneistossa ja panna sen tilalle *oman*, uuden koneiston. Juuri työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovatkin tämä koneisto.

Ei voi olla nimittämättä suorastaan pöyristyttäväksi sitä, että „Novaja Zhizn” on unohtanut kokonaan tämän „valtiokoneiston”. Menetellessään täten teoreettisissa järkeilyissä novajazhizniläiset tekevät poliittisen teorian alalla itse asiassa samaa, mitä kadetit tekevät poliittisessa käytännössä. Sillä jos proletariaatti ja vallankumoukselliset kansanjoukot *eivät* tosiaankaan *tarvitse* minkäänlaista uutta valtiokoneistoa, niin silloin Neuvostot kadottavat raijon d'être'n * ja kadottavat olemassaolo-oikeuden, silloin kornilovilaiskadetit *ovat oikeassa* pyrkiessään hävittämään Neuvostot olemattomiin!

Tämä „Novaja Zhiznin” pöyristyttävä teoreettinen virhe ja poliittinen sokeus on sitäkin pöyristyttävämpää, kun jopa internationalisti-menshevikitkin (joiden kanssa „Novaja Zhizn” oli liitossa Pietarin Kaupunginduuman viime vaaleissa) ovat osoittaneet tässä kysymyksessä tiettyä lähenymistä bolshevikkeihin. Niinpä siinä neuvostoenemmistön julistuksessa, jonka tov. Martov esitti Demokraattisessa neuvottelukokouksessa, on sanottu seuraavaa:

...„Kansan todellisen luomiskyvyn mahtavan purkautumisen tuloksena vallankumouksen ensimmäisinä päivinä luodut työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat muodostuneet siksi uudeksi vallankumoukselliseksi valtiojärjestelmäkudokseksi, joka on korvannut vanhan valtiojärjestelmän lahon kudoksen...”

* — olemassaolon tarkoituksen. *Toim.*

Tämä on sanottu vähän liian kauniisti, s.o. sanonnan konstikas asu verhoaa tässä poliittisen ajatuksen selvyuden puutetta. Neuvostot *eivät vielä* ole korvanneet vanhaa „kudosta”, ja tämä vanha „kudos” *ei* ole vanhan komennon valtiojärjestelmä, vaan se on *sekä* tsaarivallan *että* porvarillisen tasavallan valtiojärjestelmä. Mutta joka tapauksessa Martov on tässä kahta päänmittaa korkeammalla kuin novajazhizniläiset.

Neuvostot ovat uusi valtiokoneisto, joka antaa ensiksikin työläisten ja talonpoikain aseellisen voiman, ja tämä voima ei ole irrallaan kansasta, kuten vanhan vakinaisen sotaväen voima, vaan on mitä kiinteimmässä yhteydessä kansaan; sotilaallisessa suhteessa tämä voima on verrattomasti mahtavampi kuin entiset; vallankumouksellisessa suhteessa sitä ei voida korvata millään muulla voimalla. Toiseksi tämä koneisto turvaa niin kiinteän ja erottamattoman, niin helposti tarkastettavissa ja uudistettavissa olevan yhteyden joukkoihin, kansan enemmistöön, että mistään sellaisesta ei entisessä valtiokoneistossa voinut olla puhuttakaan. Kolmanneksi tämä koneisto on entisiä koneistoja paljon demokraattisempi, koska se on valinnallinen ja sen kokoonpanoa voidaan muuttaa kansan tahdosta ja ilman virkavaltaisia muodollisuuksia. Neljänneksi se turvaa lujan yhteyden mitä erilaisimpiin ammattialoihin helpottaen siten mitä erilaisimpien, luonteeltaan mitä syvimpien reformien toimeenpanoa ilman virkavaltaa. Viidenneksi se antaa etujoukon, t.s. *sorrettujen* luokkien, työläisten ja talonpoikain tietoisimman, tarmokkaimman ja etumaisimman osan organisaatiomuodon ja on siis koneisto, jonka avulla sorrettujen luokkien etujoukko voi nostattaa, kasvattaa, opettaa ja viedä mukaan näiden luokkien *koko suunnattoman suuren joukon*, joka on tähän saakka ollut kokonaan poliittisen elämän ulkopuolella, historian ulkopuolella. Kuudenneksi se antaa mahdollisuuden yhdistää parlamentarismien etuisuudet välittömän ja suoranaisten demokratian etuisuuksiin, t.s. yhdistää kansan valitsemien edustajain ominaisuudessa sekä lainsäädännöllisen *että lakien toimeenpanemisen* tehtävän. Porvarilliseen parlamentarismiin verrattuna tämä on demokratian kehityksessä sellainen edistysaskel, jolla on maailmanhistoriallinen merkitys.

Meidän Neuvostomme olivat vuonna 1905, niin sanoakseni, vain kohtukauden sikiöituja, sillä ne olivat olemassa vain muutamia viikkoja. On selvää, ettei silloisissa oloissa voinut olla puhettakaan niiden kaikinpuolisesta kehittämisestä. Eikä vuoden 1917 vallankumouksessakaan siitä ole vielä voinut olla puhetta, sillä joidenkin kuukausien pituinen määräaika on äärimmäisen pieni, ja mikä tärkeintä: eserrä- ja menshevikijohtajat *prostituivat* Neuvostot, saattoivat ne juttutuvan asemaan, johtajien sovittelupoliitiikan lisäkkeen asemaan. Lieberien, Danien, Tseretelien ja Tshernovien johtamat Neuvostot mätänivät ja lahosivat pystyyn. Neuvostot voivat todella kehittyä, käyttää täydellisesti edellytyksiään ja kykyjään vain vallattuaan *kaiken* valtiovallan, sillä muutoin niillä *ei ole mitään tekemistä*, muutoin ne ovat joko tavallisia ituja (eikä ituasteella saa olla liian kauan) tahi leikkikaluja. „Kaksoisvalta” on Neuvostojen halvaantumista.

Jollei kansan vallankumouksellisten luokkien luovan toiminnan ansiosta olisi muodostunut Neuvostoja, niin proletaarinen vallankumous olisi muodostunut Venäjällä toivottomaksi yritykseksi, sillä on varmaa, että vanhalla koneistolla proletariaatti ei kykenisi pitämään valtaa, ja uutta koneistoa ei voida luoda heti paikalla. Neuvostojen tsereteliläis-tshernovilaisen prostituomisen surullinen historia, „koalition” historia on samalla sen historiaa, miten Neuvostot ovat vapautuneet pikkuporvarillisista harhaluuloista, käyneet läpi „kiirastulen” kokemalla käytännössä *kaikkien* ja *kaikenlaisten* porvarillisten koalitioiden koko inhottavuuden ja loan. Toivokaamme, että tämä „kiirastuli” ei ole vahingoittanut Neuvostoja, vaan on karaissut niitä.

* * *

Proletaarisen vallankumouksen perusvaikeutena on tuotteiden tuotannon ja jakelun mitä tarkimman ja huolellisimman luetteloinnin ja valvonnan, *työväenvalvonnan* toteuttaminen yleiskansallisessa mitassa.

Kun „Novaja Zhiznin” kirjoittajat väittivät, että me muka lankeamme syndikalismiin esittäessämme tunnuksen „työväenvalvonnasta”, niin tuo väite oli näyte koulupoikamaisen tyhmästä yrityksestä soveltaa „marxilaisuutta” harkitsematta sitä, *oppimalla ulkoa* struvelaiseen tapaan.

Syndikalismi joko kieltää proletariaatin vallankumouksellisen diktatuurin tai asettaa sen, kuten poliittisen vallan yleensä, yhdeksännelle paikalle. Me asetamme sen ensimmäiselle paikalle. Kun puhutaan vain novajazhizniläisten hengessä: *ei* työväenvalvontaa, *vaan* valtionvalvontaa, niin syntyy porvarillis-reformistinen korulause, syntyy oikeastaan aito kadettilainen formula, sillä kadeteilla ei ole mitään sitä vastaan, että työläiset *osallistuvat* „valtion”-valvontaan. Kornilovilaiskadetit tietävät mainiosti, että sellainen osallistuminen on paras keino, jonka avulla porvaristo petkuttaa työläisiä, paras keino, jonka avulla voidaan ovelasti *lahjoa* poliittisessa mielessä kaikenlaiset Gvozdevit, Nikitinit, Prokopovitshit, Tseretelit ja koko tuo junta.

Kun me sanomme: „työväenvalvonta” ja esitämme tämän tunnuksen aina proletariaatin diktatuurin *rinnalla*, aina sen *jälkeen*, niin siten me teemme selväksi, millaisesta valtiosta on kysymys. Valtio on *luokan* herruuden elin. Minkä luokan? Jos porvariston, niin se juuri onkin kadettilais-kornilovilais-„kerenskiläinen” valtio, josta Venäjän työkansaa „kornii ja kernii” jo yli puolen vuoden. Jos proletariaatin, jos on kysymys proletaarisesta valtiosta, *t.s.* proletariaatin diktatuurista, niin työväenvalvonta *voi* tulla yleiskansalliseksi, kaikkikäsitäväksi, kaikkialla olevaksi, mitä tarkimmaksi ja huolellisimmaksi tuotteiden tuotannon ja jaon *luetteloinniksi*.

Siinä on proletaarisen, *t.s.* sosialistisen vallankumouksen perusvaikeus, siinä on sen tärkein tehtävä. Ilman Neuvostoja tätä tehtävää olisi ainakin Venäjällä mahdoton ratkaista. Neuvostot *hahmottelevat* proletariaatin sen organisaatiotyön, joka *voi* ratkaista merkitykseltään maailmanhistoriallisen tehtävän.

Tässä olemme päässeet valtiokoneistoa koskevan kysymyksen toiseen puoleen. Paitsi pääasiallisesti „sortavaa” koneistoa — vakinaista sotaväkeä, poliisia ja virkamieskuntaa, nykyisessä valtiossa on koneisto, joka on erittäin kiinteässä yhteydessä pankkeihin ja syndikaatteihin, koneisto, joka suorittaa suurta luettelointi- ja kirjaamistyötä, jos niin voidaan sanoa. Sitä koneistoa ei saa eikä pidä murskata. Se on temmattava irti kapitalistien alaisuudesta, siitä on *leikattava irti, karsittava, hakattava* erilleen kapitalistit vaikutuslankoineen, se on *alistettava* proletaa-

risten Neuvostojen alaiseksi, se on tehtävä laajemmaksi, kaikkikäsitävämmäksi, yleiskansallisemmaksi. Ja se *voidaan* tehdä nojaamalla niihin saavutuksiin, joita suurkapitalismilla jo on (kuten yleensäkin proletaarinen vallankumous kykenee saavuttamaan päämääränsä vain nojaamalla noihin saavutuksiin).

Kapitalismi on luonut luettelointikoneistot, kuten pankit, syndikaatit, postin, kulutusyhdistykset, virkailijain liitot. *Ilman suurpankkeja ei sosialismia voitaisi toteuttaa.*

Suurpankit ovat se „valtiokoneisto”, jota me tarvitsemme sosialismin toteuttamista varten ja jonka me *otamme* kapitalismilta *valmiina*. Tällöin tehtäväksemme jää vain *karsia* pois se, mikä tekee tuon mainion koneiston *kapitalistisesti rujoksi*, ja tehdä se *entistä suuremmaksi*, entistä demokraattisemmaksi, entistä kaikkikäsitävämmäksi. Määrä muuttuu laaduksi. Yhtenäinen suuren suuri valtionpankki, jolla on osastoja jokaisessa volostissa, jokaisessa tehtaassa, on jo yhdeksän kymmenesosaa *sosialistisesta* koneistosta. Se on yleisvaltiollista *kirjanpitoa*, tuotteiden tuotannon ja jaon yleisvaltiollista *luettelointia*, se on niin sanoakseni jonkinlainen sosialistisen yhteiskunnan *runko*.

Tämän „valtiokoneiston” (joka kapitalismin aikana ei ole täysin valtiollinen, mutta joka meillä, sosialismin vallitessa tulee täysin valtiolliseksi) me voimme „ottaa” ja „panna käyntiin” yhdellä iskulla, yhdellä asetuksella, sillä todellisen kirjanpitotyön, valvonnan, kirjaamisen, luetteloinnin ja laskemisen suorittavat siinä *virkailijat*, jotka itse ovat enimmäkseen proletaarisessa tai puoliproletaarisessa asemassa.

Nämä virkailijat voidaan ja täytyy siirtää proletaarisen hallituksen yhdellä asetuksella valtionvirkailijain asemaan — samoin kuin Briand'in ja muiden porvarillisten ministerien tapaiset kapitalismin kahlekoirat yhdellä asetuksella siirtävät lakkoilevia rautatieläisiä valtionvirkailijain asemaan. Näitä valtionvirkailijoita me tarvitsemme paljon enemmän, ja niitä *voidaan* saada enemmän, sillä kapitalismi on yksinkertaistanut luettelointi- ja valvontatoimet, supistanut ne verrattain mutkattomaksi *kirjaamiseksi*, jonka jokainen luku- ja kirjoitustaitoinen henkilö pystyy suorittamaan.

Pankkien, syndikaattien, kauppa- y.m., y.m. laitosten virkailijajoukkojen „valtiollistaminen” on täysin toteutetta-

vissa oleva tehtävä niin teknillisesti (sen ennakkotyön ansiosta, jonka kapitalismi ja finanssikapitalismi ovat meitä varten tehneet) kuin poliittisestikin, jos *Neuvostot* valvovat ja pitävät silmällä sitä.

Korkeimpien virkamiesten suhteen, joita on hyvin vähän, mutta jotka kallistuvat kapitalistien puoleen, täytyy menettellä yhtä ankarasti kuin kapitalistien suhteen. He tulevat tekemään *vastarintaa* kuten kapitalistitkin. Tuo vastarinta on *nujerrettava*, ja vaikka kuolemattoman naiivi Peshehonov lepertelikin jo kesäkuussa 1917 kuin oikea „valtiouvauva”, että „kapitalistien vastarinta on nujerrettu”, niin tämän lapsellisen fraasin, nulikkamaisen kerskailun, poikamaisen intoilun *proletariaatti toteuttaa vakavasti*.

Sen me voimme tehdä, sillä kysymys on väestön mitättömän vähemmistön, kirjaimellisesti sanoen kourallisen vastarinnan nujertamisesta, henkilöistä, joista jokaiseen nähden virkailijain liitot, ammattiyhdistykset, kulutusyhdistykset ja Neuvostot järjestävät sellaisen *silmälläpidon*, että jokainen Tit Titytsh tulee *piiritetyksi* kuin ranskalaiset Sedanin luona. Nämä Tit Titytshit me tunnemme nimeltä: ei tarvitse muuta kuin ottaa liikkeenjohtajien, hallinnon jäsenten, suurten osakkeenomistajien y.m.s. luettelot. Heitä on muutamia satoja, korkeintaan muutamia tuhansia *koko* Venäjällä, ja proletaarinen valtio yhdessä neuvostokoneiston, virkailijain liittojen y.m. kanssa voi asettaa jokaisen heistä kymmenen tai sadankin valvojan silmälläpidon alaiseksi, niin että „vastarinnan nujertamisenkin” asemesta voidaan ehkä *työväenvalvonnan* avulla (kapitalistien suhteen) tehdä kaikkinaisen vastarinta *mahdottomaksi*.

Eikä asian „ydin” ole kapitalistien omaisuuden konfiskoimisessa, vaan kapitalistien ja heidän mahdollisten kannattajiensa alistamisessa nimenomaan yleiskansallisen, kaikkikäsitteävän työväenvalvonnan alaiseksi. Pelkällä konfiskoinnilla ei saavuteta mitään, koska siihen ei sisälly sellaista ainesta kuin järjestely, huolenpito oikeasta jaosta. Konfiskoinnin me korvaamme helposti *oikeudenmukaisella* verotuksella (vaikkapa vain „shingarjovilaisten” taksojen mukaan) — kunhan vain voisimme poistaa kaiken mahdollisuuden totuuden salaamiseen, tilivelvollisuuden ja lain kiertämiseen. Ja tämän mahdollisuuden *poistaa vain työväenvaltion* toimeenpanema työväenvalvonta.

Pakollinen yhdistäminen syndikaateiksi, t.s. pakollinen yhdistäminen valtion valvonnan alaisiksi yhtymiksi, juuri sen on kapitalismi valmistanut, juuri sen on junkkerivaltio toteuttanut Saksassa, juuri sen voivat Neuvostot, proletariaatin diktatuuri, täysin toteuttaa Venäjällä, juuri se antaa meille yleisimmän, uusimman sekä epäbyrokraattisen „*valtiokoneiston*” *.

* * *

Porvariston asianajajain neljäs perustelu: proletariaatti ei kykene „panemaan käyntiin” valtiokoneistoa. Tämä perustelu ei ole sinänsä mitään uutta edelliseen perusteluun verrattuna. Vanhaa koneistoa emme tietysti olisi voineet ottaa haltuumme emmekä panna käyntiin. Uuden koneiston, Neuvostot, on „kansan todellisen luomiskyvyn mahtava purkautuminen” jo pannut käyntiin. Tämä koneisto on vain vapautettava niistä *kammitsoista*, joihin eserrä- ja menshevikkijohtajain johtotoiminta on sen pannut. Tämä koneisto on jo käynnissä, pitää vain viskata pois ne rujot pikkuporvarilliset kasvannaiset, jotka estävät sitä menemästä eteenpäin ja yhä eteenpäin täydellä vauhdilla.

Ylempänä sanotun täydentämiseksi on tässä tarkasteltava kahta seikkaa: ensinnäkin uusia valvontakeinoja, joita emme ole luoneet me, vaan kapitalismi sotilaallis-imperialistisessa vaiheessaan; toiseksi demokratismien syentämisen merkitystä proletariaaristyyppisen valtion *hallinnassa*.

Viljamonopolia ja leipäkortteja emme ole luoneet me, vaan sotaakäyvä kapitalistinen valtio. Tämä valtio on jo kapitalismin puitteissa luonut yleisen työvelvollisuuden, joka on kuin sotilaallinen pakkotyövankila työläisille. Mutta myös tässä, kuten kaikessa muussakin historiallisessa luomistyössään, proletariaatti ottaa aseensa kapitalismilta, se ei „keksi” eikä „luo mitään tyhjistä”.

Viljamonopoli, leipäkortit ja yleinen työvelvollisuus ovat proletaarisen valtion käsissä, täysivaltaisten Neuvostojen käsissä tehokkain luetteloinnin ja valvonnan väline, sellainen väline, joka kapitalisteihin ja *yleensä rikkaisiin*

* Pakollisen syndikaatteihin yhdistämisen merkityksestä katso tarkemmin kirjasesitani „Uhkaava katastrofi ja kuinka sitä vastaan on taisteltava”. (Ks. Teokset, 25. osa, ss. 347—350. *Toim.*)

ulotettuna, *työläisten* soveltaessa sitä heihin, antaa historiassa ennen näkemättömän voiman valtiokoneiston „käyntiinpanemiseksi”, kapitalistien vastarinnan voittamiseksi ja heidän alistamiseksi proletaarisen valtion alaisiksi. Tämä valvonnan ja *työhön pakottamisen* keino on tehokkaampi konventin lakeja ja sen giljotiinia. Giljotiini *vain pelotteli*, vain mursi *aktiivisen* vastarinnan. *Meille se ei riitä.*

Meille se ei riitä. Meidän ei pidä ainoastaan „pelotella” kapitalisteja siinä mielessä, että he tuntuivat proletaarisen valtion kaikkivoimaisuuden ja lakkaisivat ajattelemasta aktiivisen vastarinnan tekemistä sitä vastaan. Meidän on nujerrettava myös *passiivinen* vastarinta, joka on epäilemättä vieläkin vaarallisempaa ja vahingollisempaa. Meidän ei ole ainoastaan nujerrettava kaikkalainen vastarinta. Meidän on *pakotettava* heidät *työskentelemään* uusissa valtiollisissa organisatorisissa puitteissa. Ei riitä, että „raivataan pois” kapitalistit, heidät on (sen jälkeen, kun on raivattu pois kelvottomat, parantumattomat „vastarintamiehet”) pantava *uuteen valtionpalvelukseen*. Tämä koskee sekä kapitalisteja että porvarillisen sivistyneistön, virkailijain y.m. tiettyä ylintä kerrosta.

Ja meillä on siihen keino. Itse sotaikäyvä kapitalistinen valtio on antanut meille keinon ja aseensa sitä varten. Tämä keino on viljamonopoli, leipäkortit ja yleinen työvelvollisuus. „Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä” — siinä tärkein, ensimmäinen ja perussääntö, jonka työläisten edustajain Neuvostot voivat ottaa ja ottavat käytäntöön valtaaan tultuaan.

Työkirja on jokaisella työläisellä. Tämä asiakirja ei nöyryytä häntä, vaikka *nyt* se onkin epäilemättä kapitalistisen palkkaorjuuden asiakirja, todistus työtätekevän ihmisen kuulumisesta jollekin tyhjäntoimittajalle.

Neuvostot ottavat käytäntöön työkirjan *rikkaita varten* ja *sitten* vähitellen myös koko väestöä varten (talonpoikaissa maassa työkirja tulee todennäköisesti olemaan talonpoikaiston valtaosalle pitkän aikaa tarpeeton). Työkirja lakkaa olemasta „alhaisen” merkki, lakkaa olemasta „alhaiso”-säätyjen asiakirja, palkkaorjuuden todistus. Se muuttuu todistukseksi siitä, että uudessa yhteiskunnassa ei ole enää „työläisiä”, muttei myöskään ole ketään sellaista, joka ei olisi *työntekijä*.

Rikkaiden tulee saada työkirja siltä työläisten tai virkailijain liitolta, jota lähinnä heidän toiminta-alansa on, heidän on kerta viikossa tai jonkin muun määräajan kuluttua saatava tältä liitolta todistus, että he ovat tehneet työnsä tunnollisesti; ilman sitä he eivät voi saada leipäkorttia eivätkä yleensä elintarvikkeita. Me tarvitsemme hyviä organisaattoreita pankkialalle sekä tuotantolaitosten yhdistämiseen (näillä aloilla kapitalisteilla on enemmän kokemusta, ja kokeneiden ihmisten kanssa työ sujuu helpommin), me tarvitsemme entiseen verrattuna yhä suuremman määrän insinöörejä, agronomeja, tekniikkoja, kaikenlaisia tieteellisesti sivistyneitä spesialisteja,— sanoo proletaarinen valtio. Kaikille näille työntekijöille me annamme heidän voimiansa ja tottumustensa mukaista työtä, me tulemme todennäköisesti vain asteittaisesti ottamaan käytäntöön palkan samanlaisuuden sen täydessä muodossa, jättäen näille spesialisteille siirtymiskauden ajaksi suuremman palkan, mutta asetamme heidät kaikinpuolisen työväenvalvonnan alaisiksi, pyrimme saamaan ja saamme aikaan sen, että käytännössä toteutetaan täydellisesti ja ehdottomasti sääntö: „ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä”. Ja työn organisaatiomuotoa emme ryhdy keksimään, vaan otamme sen valmiina kapitalismilta: pankit, syndikaatit, parhaimmat tehtaat, koesemat, akatemit y.m.; meidän on vain otettava parhaita esikuvia kehittyneimpien maiden kokemuksesta.

Ja emme tietysti luisu hitustakaan utopismiin emmekä poistu mitä harkitsevaisimman käytännöllisen laskelmoinnin maaperältä, kun sanomme: koko kapitalistiluokka tulee tekemään mitä sitkeintä vastarintaa, mutta organisoimalla koko väestön Neuvostoihin tämä vastarinta muretaan, jolloin erikoisen uppiniskaisia ja alistumattomia kapitalisteja täytyy tietenkin rangaista kaiken omaisuuden konfiskoimisella ja vankeudella, mutta proletariaatin voitto *lisää* sen sijaan sellaisten tapausten määrää, kuin on esimerkiksi tämänpäiväisestä „Izvestijasta” lukemani tapaus:

„Syyskuun 26 päivänä saapui tehdaskomiteain Keskusneuvostoon kaksi insinööriä ilmoittaen, että ryhmä insinöörejä on päättänyt muodostaa sosialisti-insinöörien liiton. Ollen sitä mieltä, että nykyhetki on itse asiassa sosiaalisen vallankumouksen alkua, liitto tarjoutuu työläisjoukkojen käytettäväksi ja haluaa työläisten etuja puolustaen toimia

täydellisessä yhteisymmärryksessä työväenjärjestöjen kanssa. Tehdaskomiteain Keskusneuvoston edustajat vastasivat, että Neuvosto muodostaa mielellään järjestönsä insinöörien jaoston, joka ottaa ohjelmaansa tehdaskomiteain ensimmäisen konferenssin perusteet tuotannon työväenvalvonnasta. Lähipäivinä pidetään tehdaskomiteain Keskusneuvoston edustajain ja sosialisti-insinöörien aloiteryhmän yhteinen istunto". („Izvestija TsIK" syyskuun 27 päivältä 1917.)

* * *

Proletariaatti ei kykene panemaan käyntiin valtiokoneistoa, meille sanotaan.

Vuoden 1905 vallankumouksen jälkeen Venäjää hallitsi 130.000 tilanherraa, hallitsi ainaisen väkivallan avulla sataa viittäkymmentä miljoonaa ihmistä, harjoittaen heitä kohtaan rajatonta ilkeävaltaa ja pakottaen suunnattoman enemmistön pakkotyöhön ja puolinälkäiseen olemassaoloon.

Ja 240.000 bolshevikkipuolueen jäsentä ei muka kykene hallitsemaan Venäjää köyhien etujen mukaisesti ja rikkaita vastaan. Näillä 240.000 henkilöllä on jo nyt puolellaan vähintään miljoona aikuisen väestön ääntä, sillä nimenomaan sellainen suhde on puolueen jäsenmäärän ja puolueen puolesta annettujen äänten määrän välillä todettu sekä Euroopan kokemuksesta että Venäjän kokemuksesta, esimerkiksi elokuussa toimitetuissa Pietarin duuman vaaleissa. Siinä meillä jo onkin „valtiokoneisto" *miljoonasta* ihmisestä, jotka ovat sosialistiselle valtiolle uskollisia aatteellisesti eivätkä sen tähden, että saisivat nostaa joka kuukauden 20. päivänä suuren rahasumman.

Enemminkin, meillä on „mainio keino" *kymmenkertaista* heti, yhdellä iskulla valtiokoneistomme, keino, jollaista ei ainoallakaan kapitalistisella valtiolla ole koskaan ollut eikä voikaan olla. Tämä mainio keino on työtätekevien ottaminen, köyhälistön ottaminen jokapäiväiseen valtionhallintatyöhön.

Selittääksemme, miten helppoa on soveltaa tätä mainiota keinoa, kuinka varmaa on sen vaikutus, otamme mahdollisimman yksinkertaisen ja havainnollisen esimerkin.

Valtion pitää häätää määrätty perhe pakkokeinoin asunnosta ja sijoittaa siihen toinen. Kapitalistinen valtio tekee sitä hyvin usein, sitä tulee tekemään myös meidän valtiomme, proletaarinen eli sosialistinen valtio.

Kapitalistinen valtio häätää työläisperheen, joka on menettänyt työntekijän eikä ole maksanut asunnonvuokraa. Saapuu ulosottomies, poliisi tai miliisi, kokonainen joukkue heitä. Työläiskorttelissa häädön toimeenpanemiseksi tarvitaan kasakkaosasto. Miksi? Siksi, että ulosottaja ja „miliisi” kieltäytyvät lähtemästä ilman voimakasta sotilas-suojeluosastoa. He tietävät, että häätötoimitus aiheuttaa niin hillitöntä suuttumusta koko ympäristön väestössä, monissa tuhansissa epätoivon partaalle saatetuissa ihmisissä, sellaista vihaa kapitalisteja ja kapitalistista valtiota kohtaan, että ulosottaja ja miliisijoukkue voidaan minä hetkenä tahansa repiä palasiksi. Tarvitaan suuria sotilasvoimia, suurkaupunkiin pitää tuoda useita rykmenttejä ja välttämättä joltakin kaukaiselta syrjäseudulta, että kaupunkilaisköyhälistön elämä olisi sotilaille vierasta, ettei sotamiehiin voitaisi „tartuttaa” sosialismia.

Proletaarisen valtion on pakkokeinoin sijoitettava äärimmäisessä tarpeessa oleva perhe rikkaan henkilön asuntoon. Työläismiliisiosastoomme kuuluu sanokaamme 15 henkeä: kaksi matruusia, kaksi sotamiestä, kaksi tietoista työläistä (joista vain toinen on puolueemme jäsen tai sille myötämielinen), sitten yksi intelligentti ja 8 henkeä työtätekevän köyhälistön keskuudesta, ehdottomasti vähintään 5 naista, palvelijoita, sekatyöläisiä j.n.e. Osasto tulee rikkaan asuntoon, tarkastaa sen ja huomaa, että kahdella miehellä ja kahdella naisella on 5 huonetta.— „Kansalaiset, teidän tulee asua tämä talvi vähän ahtaammissa oloissa, kahdessa huoneessa, ja kaksi huonetta pankaa siihen kuntoon, että kaksi perhettä voi muuttaa niihin kellarikerroksesta. Väliaikaisesti, kunnes me insinöörien avulla (teidän taidattekin olla insinööri?) rakennamme hyvät asunnot kaikille, on teidän ehdottomasti asuttava ahtaammissa oloissa. Puhelintanne tulee käyttämään 10 perhettä. Se säästää satakunta työtuntia, tarpeettomia juoksuja kaupoissa j.n.e. Lisäksi perheessänne on kaksi vapaata puolityöläistä, kevyeen työhön kykenevää kansalaista: 55-vuotias nainen ja 14-vuotias nuorukainen. He tulevat päivystämään joka päivä 3 tuntia ja valvomaan, että 10 perheelle jaetaan oikein elintarvikkeita, sekä suorittamaan sitä varten välttämättömät merkinnät. Kansalainen ylioppilas, joka on osastossamme, kirjoittaa nyt kahdessa kappaleessa tämän

valtiollisen käskyn tekstin, ja teitä pyydämme allekirjoittamaan sitoumuksen siitä, että täytätte sen täsmälleen”.

Tällainen voi mielestäni olla havainnollisin esimerkein esitettynä suhde vanhan, porvarillisen, ja uuden, sosialistisen, valtiokoneiston ja valtionhallinnan välillä.

Emme ole utopisteja. Me tiedämme, ettei jokainen sekatyöläinen eikä jokainen keittäjätar kykene heti osallistumaan valtionhallintaan. Siinä olemme samaa mieltä sekä kadettien, Breshkovskajan että Tseretelin kanssa. Mutta me eroamme näistä kansalaisista siinä, että vaadimme sanoutumaan viipymättä irti sellaisesta ennakkoluulosta, että muka vain rikkaat tai rikkaista perheistä otetut virkamiehet kykenisivät *hallitsemaan* valtiota, tekemään arkista, jokapäiväistä hallintatyötä. Me vaadimme, että tietoiset työläiset ja sotilaat *opettaisivat* hallitsemaan valtiota ja että tämä opetus aloitettaisiin viipymättä, t.s. tähän opiskeluun *allettaisiin* viipymättä vetää mukaan kaikkia työtätekeviä, koko köyhälistöä.

Me tiedämme, että kadetitkin ovat suostuvaisia opettamaan kansalle demokratismia. Kadettidaamit ovat suostuvaisia pitämään parhaiden englantilaisten ja ranskalaisten lähteiden mukaan esitelmiä palvelijoille naisten tasa-arvoisuudesta. Ja samoin myös seuraavassa ulkoilmakonsertti- ja kokoustilaisuudessa, tuhansien ihmisten nähden, järjestetään lavalla suutelonäytös: esitelmän pitänyt kadettidaami suutelee Breshkovskajaa, Breshkovskaja entistä ministeriä Tsereteliä, ja kiitollinen kansa oppii näin ollen havainnollisesti sen, millaista on tasavaltalainen tasa-arvoisuus, vapaus ja veljeys...

Niin, myönnämme, että kadetit, Breshkovskaja ja Tsereteli ovat omalla tavallaan uskollisia demokratismille ja propagoivat sitä kansan keskuudessa. Mutta minkäs sille voi, että meidän käsityksemme demokratismista on vähän toisenlainen.

Sodan tuottamien ennen kuulumattomien raskitusten ja onnettomuuksien lieventämiseksi sekä niiden mitä kauheimpien haavojen parantamiseksi, joita sota on aiheuttanut kansalle, tarvitaan mielestämme *vallankumouksellista* demokratismia, tarvitaan nimenomaan sen luontoisia *vallankumouksellisia* toimenpiteitä, kuin on esimerkin vuoksi esitetty asuntojen jakaminen köyhälistön etujen mukaisesti. *Aivan samoin* on meneteltävä sekä kaupungissa että maa-

seudulla elintarvikkeiden, vaatteiden, jalkineiden y.m. suhteen, maaseudulla maan y.m. suhteen. *Tässä* mielessä me voimme *saada heti* valtion hallitsemiseen ainakin kymmenkunta, ellei kaksikymmentäkin miljoonaa ihmistä käsittävän *valtiokoneiston*, koneiston, jota ei ole nähty ainoassakaan kapitalistisessa valtiossa. Vain me voimme luoda sellaisen koneiston, koska meille on turvattu väestön valtaemmistön täydellinen ja rajaton kannatus. Vain me voimme luoda sellaisen koneiston, koska meillä on tietoisia työläisiä, jotka pitkäaikaisen kapitalistisen „koulutuksen” ansiosta ovat tottuneet kuriin (emmehän suotta ole olleet opissa kapitalismilla) ja *kykenevät* luomaan työväenmiliisin sekä laajentamaan sen *vähitellen* (aloittaen laajentamisen viipymättä) *yleiskansalliseksi* miliisiksi. Tietoisten työläisten pitää johtaa, mutta hallintotoimeen he voivat vetää todelliset työtätekevien ja sorrettujen joukot.

On selvää, että tämän uuden koneiston ottaessa ensi askeleita virheet ovat kiertämättömiä. Mutta eikö sitten talonpojilla ollut virheitä silloin, kun he pääsivät vapaiksi maaorjuudesta ja ryhtyivät itse hoitamaan asioitaan? Voiko sitten olla muuta tietä kansan opettamiseen hallitsemaan itseään, vapautumaan virheistään kuin käytännön tie? kuin se, että ryhdytään viipymättä toteuttamaan todellista kansan itsehallintoa? Tärkeintä on nyt luopua siitä porvarillisesta intelligenssin ennakkoluulosta, että muka valtiota voivat hallita vain erikoiset virkamiehet, jotka koko yhteiskunnallisen asemansa vuoksi ovat täysin riippuvaisia pääomasta. Tärkeintä on, että tehdään loppu sellaisesta asiointilasta, jolloin porvarit, virkamiehet ja „socialistiset” ministerit pyrkivät hallitsemaan vanhaan tapaan, mutta eivät voi hallita, ja seitsemän kuukauden kuluttua talonpoikaisessa maassa puhkeaa talonpoikaiskapina! Tärkeintä on, että saadaan sorretut ja työtätekevät luottamaan omiin voimiinsa, osoitetaan heille käytännössä, että he voivat ja heidän täytyy itse ryhtyä jakamaan *oikein*, tarkalleen säännöstellysti ja järjestyneesti leipää, kaikenlaista ruokaa, maitoa, vaatteita, asuntoja j.n.e. *köyhälistön etujen mukaisesti*. Ilman sitä Venäjä *ei voi* pelastua vararikolta ja tuholta, mutta se, että kaikkialla ryhdytään rehellisesti ja rohkeasti luovuttamaan hallintointia proletaarien ja puoliproletaarien käsiin, saa aikaan

sellaisen historiassa ennen näkemättömän joukkojen val-lankumouksellisen innostuksen, lisää niin moninkertaisesti kansan voimia taistelussa onnettomuuksia vastaan, että paljon sellaista, mikä näytti meidän suppeille, vanhoille, byrokraattisille voimillemme mahdottomalta, tulee mahdolliseksi miljoonaisten joukkojen voimille, joukkojen, *jotka alkavat tehdä työtä itseään varten* eivätkä tee työtä pakosta kapitalistia, tyhjäntoimittajaa enempiä kuin virkamiestäkään varten.

* * *

Valtiokoneistokysymykseen kuuluu myös kysymys sentralismista, jonka tov. Bazarov on erittäin tarmokkaasti ja erittäin epäonnistuneesti herättänyt „Novaja Zhiznin” 138. numerossa syyskuun 27 pltä kirjoituksessa „Bolshevikit ja valtaproblemi”.

Tov. Bazarov järkeilee näin: „Neuvostot eivät ole sellainen koneisto, joka soveltuisi valtioelämän kaikille aloille”, koska seitsenkuukautinen kokemus on muka osoittanut ja „kymmenet ja sadat Pietarin toimeenpanevan komitean Talouselämän osaston asiakirjatiedot” ovat vahvistaneet, että Neuvostot „eivät ole rappion torjumisen alalla voineet saavuttaa edes jossain määrin tyydyttäviä tuloksia”, vaikka niillä on todellisuudessa ollutkin monilla paikkakunnilla „täysi valta”. Tarvitaan koneisto, „joka on jaoteltu tuotantoaloittain, tiukasti keskitetty jokaisen alan puitteisiin ja alistettu yhtenäisen yleisvaltiollisen keskuksen alaiseksi”. Suvaitkaa nähdä, että „kysymys ei ole vanhan koneiston vaihtamisesta uuteen, vaan ainoastaan sen reformoimisesta... pilkatkoot bolshevikit sitten miten paljon hyvänsä ihmisiä, joilla on suunnitelma”...

Kaikki nämä toveri Bazarovin järkeilyt ovat suorastaan hämmästyttävän avuttomia, aivan kuin porvariston järkeilyjen jäljennöskaavoja, porvariston luokkakatsantokannan heijastusta!

Ja tosiaankin. On suorastaan naurettavaa (ellei se ole kapitalistien omanvoitonpyynteisen luokkakantaisen valheen toistamista) sanoa niin, että muka Neuvostoilla on edes jossain Venäjällä ja edes joskus ollut „täysi valta”. Täysi valta merkitsee valtaa koko maahan, kaikkiin pankkeihin, kaikkiin tehtaisiin nähden; henkilö, joka tuntee hii-

kankin historian kokemusta ja tieteellistä aineistoa politiikan yhteydestä talouteen, ei olisi voinut „unohtaa” tätä „pikkuseikkaa”.

Porvariston vilpillinen menetelmä on se, että porvaristo *ei* anna valtaa Neuvostoille, *sabotoi* niiden jokaista tärkeää toimenpidettä, pitää hallituksen omissa käsissään, säilyttää valtansa maahan ja pankkeihin j.n.e. ja samalla työntää syyn rappiotilasta Neuvostojen niskoille! Siinä se onkin koalition antama surullinen kokemus kokonaisuudessaan.

Neuvostoilla ei ole koskaan ollut täyttä valtaa eivätkä niiden toimenpiteet ole voineet antaa mitään muuta kuin hetkellistä helpotusta ja sekasotkun suurenemista.

Sentralismin välttämättömyyden todisteleminen bolshevikille, jotka vakaumuksensa, ohjelmansa ja koko puolueensa taktiikan puolesta ovat sentralisteja, merkitsee todella avoimeen oveen kolkuttamista. „Novaja Zhiznin” kirjoittajat tekevät tuota turhaa työtä vain siksi, etteivät he ole lainkaan käsittäneet meidän ivamme sisältöä ja merkitystä heidän „yleisvaltiollisen” katsantokantansa suhteen. Ja novajazhizniläiset eivät ole käsittäneet sitä sen vuoksi, että luokkataisteluopin he tunnustavat vain *suullaan* eivätkä älyllään. He toistelevat ulkoa oppimiaan sanoja luokkataistelusta ja horjahtelevat joka sekunti teoreettisesti huvittavalle, käytännöllisesti taantumukselliselle „luokkien yläpuolella olevalle katsantokannalle” nimittään tätä porvariston palvomista „yleisvaltiolliseksi” suunnitelmaksii.

Hyvät ihmiset, valtio on luokkakäsite. Valtio on luokan toista luokkaa kohtaan harjoittaman väkivallan elin eli koneisto. Niin kauan kuin se on porvariston proletariaattia kohtaan harjoittaman väkivallan koneisto, niin kauan proletarisena tunnuksena voi olla ainoastaan yksi tunnus: tämän valtion *murskaaminen*. Mutta kun valtio tulee proletaariseksi, kun se tulee proletariaatin porvaristoa kohtaan harjoittaman väkivallan koneistoksi, silloin olemme täydellisesti ja ehdottomasti lujan vallan ja sentralismin kannalla.

Helppotajuisemmin sanoen: emme me naura „suunnitelmille”, vaan sille, kun Bazarov ja kumpp. eivät käsitä, että kieltäessään „työväenvalvonnan”, kieltäessään „proletariaatin diktatuurin” he *ovat* porvariston diktatuurin kannalla. Keskitietä ei ole, keskitie on pikkuporvarillisen demokraatin turhaa haaveilua.

Neuvostojen *sentralismia* vastaan, niiden yhdistämistä vastaan ei mikään keskus, ei yksikään bolshevikki ole koskaan väittänyt. Tuotantoaloittain toimivia tehdaskomiteoita ja niiden keskittämistä vastaan ei kukaan meistä väitä. Bazarov ampuu *yli maalin*.

Olemme nauraneet, nauramme ja tulemme nauramaan *reformismille* emmekä „sentralismille” ja „suunnitelmille”. Sillä teidän reformisminne on kovin naurettavaa sen kokemuksen jälkeen, jonka olemme saaneet koalitiosta. Ja kun sanotaan, ettei „koneistoa vaihdeta uuteen, vaan reformoidaan”, niin se merkitsee reformistina olemista, se merkitsee reformistiseksi eikä vallankumoukselliseksi demokraattiksi tulemistä. Reformismi ei ole mitään muuta kuin hallitsevan luokan myönnytyksiä *eikä* sen kukistamista, hallitsevan luokan myönnytyksiä vallan säilyessä *sen käsissä*.

Tämä onkin juuri sitä, mitä puoli vuotta kestäneen koalition aikana on kokeiltu.

Sille me naurammekin. Harkitsematta luokkataisteluooppia loppuun saakka Bazarov joutuu porvariston pauloihin, porvariston, joka veisaa kuorossa: „niin, juuri niin, me emme olekaan reformointia vastaan, me olemme sen puolesta, että työläiset osallistuisivat yleisvaltiolliseen valvontaan, siihen me suostumme täydellisesti”, ja hyväntahtoinen Bazarov esittää *objektiivisesti* kapitalistien säestäjän osaa.

Siten on aina käynyt ja siten tulee aina käymään niille ihmisille, jotka kärkevän luokkataistelun tilanteessa pyrkivät ottamaan „keskusta”-asenteen. Ja juuri sen vuoksi, etteivät „Novaja Zhiznin” kirjoittajat voi käsittää luokkataistelua, heidän politiikkansa onkin niin naurettavaa, ainaista horjumista porvariston ja proletariaatin välillä.

Hyvät kansalaiset, käykäähän käsiksi „suunnitelmiin”. Se ei ole politiikkaa, se ei ole luokkataistelua, ja siinä te voitte tuottaa kansalle hyötyä. Teillä lehdessä on paljon taloustieteilijöitä. Ottakaa yhteys sellaisiin insinööreihin y.m., jotka ovat valmiit työskentelemään tuotannon ja jaon säännöstelyä koskevien kysymysten parissa, käyttäkää suuren „koneistonne” (lehden) lisälehti täsmällisten tietojen asialliseen laatimiseen tuotteiden tuotannosta ja jaosta Venäjällä, pankeista ja syndikaateista j.n.e., j.n.e.—

siten te tuotatte hyötyä kansalle, siinä teidän istumisenne kahdella tuolilla ei tule vaikuttamaan erikoisen vahingollisesti, sellainen työ „suunnitelmien” alalla ei aiheuta työläisten taholta ivailua, vaan kiitollisuutta.

Voitettuaan proletariaatti tekee näin: se panee taloustieteilijät, insinöörit, agronomit y.m. työväenjärjestöjen *valvonnan alaisina* laatimaan „suunnitelmaa”, tarkastamaan sitä, etsimään keinoja työn säästämiseksi keskityksen avulla, etsimään yksinkertaisimman, halvimman, sopivimman ja yleisimmän valvonnan toteuttamisen keinoja ja menetelmiä. Me maksamme siitä taloustieteilijöille, tilastotyöntekijöille, tekniikoille suuret rahat, mutta... mutta me emme anna heille ruokaa, elleivät he suorita tätä työtä tunnollisesti ja täysin *työtätekevien etujen mukaisesti*.

Me olemme sentralismin ja „suunnitelman” kannalla, mutta vain *proletaarisen* valtion sentralismin ja suunnitelman kannalla, tuotannon ja jaon proletaarisen säännöstellyn kannalla köyhien, työtätekevien ja riistettyjen etujen mukaisesti, riistäjiä *vastaan*. „Yleisvaltiollisella” me suostumme tarkoittamaan vain sitä, mikä nujertaa kapitalistien vastarinnan, mikä antaa täyden vallan kansan enemmistölle, t.s. proletaareille ja puoliproletaareille, työläisille ja köyhille talonpojille.

* * *

Viides perustelu on se, että bolshevikit eivät kykene pitämään valtaa, koska „tilanne on poikkeuksellisen mutkallinen”...

Neropatit! He lienevät valmiit suostumaan vallankumoukseenkin — mutta vain ilman „poikkeuksellisen mutkallista tilannetta”.

Sellaisia vallankumouksia ei ole, eikä sellaisen vallankumouksen kaipuu ole muuta kuin porvarillisen intelligentin taantumuksellista vaikerointia. Vaikka vallankumous alkaisikin tilanteessa, joka ei näytä kovinkaan mutkalliselta, niin itse vallankumous kehittyessään luo *aina poikkeuksellisen* mutkallisen tilanteen. Sillä vallankumous, todellinen, syvä, Marxin sanonnan mukaan „kansan” vallankumous³¹ on vanhan yhteiskuntajärjestelmän, kymmenien miljoonien ihmisten vanhan elämänjärjestyksen kuolemisen ja uuden yhteiskuntajärjestelmän,

elämänjärjestyksen syntymisen uskomattoman monimutkainen ja tuskallinen prosessi. Vallankumous on mitä kärkevintä, vimmatuinta ja hurjinta luokkataistelua ja kansalaissotaa. Historiassa ei yksikään suuri vallankumous ole tapahtunut ilman kansalaissotaa. Ja vain koteloihmiset voivat luulla, että kansalaissota on ajateltavissa ilman „poikkeuksellisen mutkallista tilannetta”.

Ellei olisi poikkeuksellisen mutkallista tilannetta, niin ei olisi vallankumoustakaan. Joka susia pelkää, sen ei ole metsään menemistä.

Viidennessä perustelussa ei ole mitään käsittelemistä, koska siinä ei ole mitään taloudellista, poliittista eikä yleensä mitään muutakaan ajatusta. Siinä on ainoastaan sellaisten ihmisten huokailuja, jotka vallankumous on tehnyt surullisiksi ja pelästyneiksi. Tämän huokailun luonnehtimiseksi kerron pari pientä henkilökohtaista muistelmia.

Keskustelu rikkaan insinöörin kanssa vähää ennen heinäkuun päiviä. Insinööri oli joskus ollut vallankumousmies, kuulunut sosialidemokraattiseen ja jopa bolshevistiseenkin puolueeseen. Nyt hän on pelkkää pelkoa, pelkkää vihaa mellastavia ja talttumattomia työläisiä kohtaan. Jos nämä olisivat edes sellaisia kuin saksalaiset työläiset,— sanoo hän (ulkomailla käynyt sivistynyt ihminen),— minä tietysti ymmärrän yleensä sosiaalisen vallankumouksen kiertämättömyyden, mutta meillä tämä ei ole vallankumous, tämä on perikato... kun sota on aiheuttanut työläisten tason tällaisen alenemisen.

Hän olisi valmis tunnustamaan sosiaalisen vallankumouksen, jos historia johtaisi siihen yhtä hiljaisesti, rauhallisesti, tasaisesti ja täsmällisesti, kuin saksalainen pikajuna saapuu asemalle. Arvokas junailija avaa vaunun ovet ja julistaa: „sosiaalisen vallankumouksen asema. Alle aussteigen (poistukaa kaikki vaunusta)!”. Miksei silloin voitaisi siirtyä Tit Tityshien insinöörin asemasta työväenjärjestöjen insinöörin asemaan.

Se mies on nähnyt lakkoja. Hän tietää, millaisen kiihkon myrskyn aiheuttaa tavallisinkin lakko aina, jopa rauhallsimpanakin aikana. Hän ymmärtää tietenkin, kuinka monta miljoonaa kertaa voimakkaamman pitää tuon myrskyn olla silloin, kun luokkataistelu on nostanut *koko* suunnattoman maan työväen, kun sota ja riisto ovat saattaneet miltei

epätoivon partaalle miljoonia ihmisiä, joita tilanherrat ovat vuosisatoja piinanneet, joita kapitalistit ja tsaarin virkamiehet ovat vuosikymmeniä ryövänneet ja pieksäneet. Hän ymmärtää kaiken tämän „teoreettisesti”, hän tunnustaa kaiken tämän vain *suullaan*, hän on yksinkertaisesti säikähtänyt „poikkeuksellisen mutkallista tilannetta”.

Heinäkuun päivien jälkeen minä jouduin piileskelemään sen erittäin huolekkaan huomion vuoksi, jolla Kerenskin hallitus minua kunnioitti. Meikäläisiä piilotti tietenkin työläinen. Pietarin kaukaisessa työläisesikaupungissa, työläisen pienessä asunnossa tarjotaan päivällistä. Emäntä tuo leipää. Isäntä sanoo: „Katsohan, miten mainiota leipää. Eivätpä „ne” uskallakaan nyt antaa huonoa leipää. Emme enää ajatelleetkaan, että Pietarissa voitaisiin antaa hyvää leipää”.

Minua hämmästytti tämä heinäkuun päivien luokkarvio. Ajatukseni askartelivat tapahtuman poliittisen merkityksen ympärillä, punnitsivat sen osuutta tapahtumain yleisessä kulussa, harkitsivat, millaisesta tilanteesta johtui tuo historian käänne ja millaisen tilanteen se muodostaa, miten meidän on muutettava tunnuksiamme ja puoluekoneistoamme soveltaaksemme sen muuttuneeseen tilanteeseen. Leipää en ajatellut, koska en ollut kokenut puutetta. Leipä oli minulle jokin itsestään selvä asia, jonkinlainen kirjailijatyön sivutuote. Kaiken perustaan, luokkataisteluun leivästä, ajatus tulee poliittisen analyysin kautta tavattoman monimutkaista ja sotkuista tietä.

Mutta sorretun luokan edustaja, vaikkakin hyvin pal-kattu ja täysin valistunut työläinen, ottaa härkää suoraan sarvista niin ihmeellisen yksinkertaisesti ja suorasukaisesti, sillä lujalla päättäväisyydellä, sillä hämmästyttävällä katsantokannan selvyydellä, josta meikäläinen intelligentti on yhtä kaukana kuin taivaan tähdestä. Koko maailma jakautuu kahteen leiriin: „me” työtätekevät ja „he” riistäjät. Ei hämmingin häivääkään tapahtuneen johdosta: se oli eräs ottelu työn ja pääoman välisessä pitkäaikaisessa taistelussa. Kun metsää hakataan, niin lastut lentävät.

„Miten tuskallinen asia onkaan tuo vallankumouksen „poikkeuksellisen mutkallinen tilanne” — sellaisia ovat porvarillisen intelligentin ajatukset ja tunteet.

„Me panimme „heidät” lujille, „he” eivät enää uskalla olla niin julkeita kuin ennen. Kun panemme heidät vielä kerran lujille, niin pääsemme heistä kokonaan”—sellaisia ovat työläisen ajatukset ja tunteet.

* * *

Kuudes ja viimeinen perustelu: proletariaatti „ei kykene vastustamaan kaikkea sitä vihamielisten voimien painostusta, joka pyyhkäisee pois proletariaatin diktatuurin ja samalla koko vallankumouksenkin”.

Älkää pelotelko, herrat, te ette voi säikäyttää meitä. Olemme nähneet nuo vihamieliset voimat ja niiden painostuksen Kornilovin kapinaliikkeessä (josta kerenskiläisyys ei millään eroa). Kuinka proletariaatti ja talonpoikaisköyhälistö pyyhkäisivät pois Kornilovin kapinan, kuinka surkeaan ja avuttomaan asemaan joutuivat porvariston kannattajat ja erikoisen varakkaiden sekä vallankumoukselle erittäin „vihamielisten” pienmaanomistajien paikallisten kerrosten harvalukuiset edustajat, sen kaikki näkivät, sen kansa muistaa. Syyskuun 30 päivän numerossaan „Delo Naroda”, suostutelllessaan työläisiä „kärsimään” kerenskiläisyyttä (s.o. kornilovilaisuutta) ja tekaistua tsereteliäistä Bulyginin duumaa Perustavaan kokoukseen asti (joka kutsutaan koolle kapinoivaa talonpoikaistoa vastaan suunnattujen „sotilaallisten toimenpiteiden” turvin!), tämä „Delo Naroda” toistelee henkeään haukkoen nimenomaan kuudetta „Novaja Zhiznin” perustelua ja huutaa äänensä käheäksi: „Kerenskin hallitus ei missään tapauksessa alistu” (Neuvostojen valtaan, työläisten ja talonpoikain valtaan, jota „Delo Naroda” nimittää „Trotskin ja Leninin” vallaksi, ettei jäisi jälkeen pogromimiehistä ja antisemiteistä, monarkisteista ja kadeteista; siinä keinot, joihin eserrät turvautuvat!!).

Mutta „Novaja Zhizn” ja „Delo Naroda” eivät voi säikäyttää tietoisia työläisiä. „Kerenskin hallitus”, te sanotte, „ei missään tapauksessa alistu”, siis yksinkertaisemmin, suoraan ja selvemmin sanottuna se toistaa Kornilovin kapinan. Ja „Delo Narodan” herrat julkeavat sanoa, että se muka tulee olemaan „kansalaissotaa”, että se on muka „kauhea perspektiivi”!

Ei, herrat, työläisiä ette petä. Siitä ei tule kansalaisotaa, vaan pienen kornilovilaisryhmän mitä toivottomin melakka: vai haluavat eserrät „olla alistumatta” kansan tahdon ja provosoida hinnalla millä hyvänsä kansan toistamaan laajassa mitassa sen, mitä tapahtui kornilovilaisten suhteen Viipurissa, *jos he haluavat* sitä, jos eserrien puolueen jäsen Kerenski haluaa sitä, niin hän voi kyllä saattaa kansan vimman valtaan. Mutta työläisiä ja sotilaita te, herrat, ette sillä säikäytä.

Mikä tavaton julkeus: tekaisivat uuden Bulyginin Duuman, haalivat väärennyksillä avukseen taantumuksellisia osuustoimintamiehiä ja maalaiskulakkeja, näiden lisäksi kapitalisteja ja tilanherroja (joita nimitettiin sensusainekseksi) ja tämän kornilovilaisjoukkion avulla haluavat *murtaa kansan tahdon*, työläisten ja talonpoikain tahdon.

Talonpoikaisessa maassa on asiat saatettu sellaiseen tilaan, että kaikkialla kuohuu laveana virtana talonpoikaiskapina! Ajatelkaahan vain: demokraattisessa tasavallassa, jossa 80 prosenttia väestöstä on talonpoikia, talonpojat on saatettu kapinoimaan... Saman „Delo Narodan”, Tshernovin lehden, „socialistivallankumouksellisten” puolueen äänenkannattajan, jolla syyskuun 30 päivänä riitti hävyttömyyttä neuvoa työläisiä ja talonpoikia „kärsimään”, oli pakko tunnustaa syyskuun 29 päivänä pääkirjoituksessaan:

„Tähän asti ei ole tehty *juuri mitään* niiden *orjuuttavien* suhteiden hävittämiseksi, jotka *vallitsevat* yhä nimenomaan keski-Venäjän maaseudulla”.

Tämä sama „Delo Naroda” puhuu samassa syyskuun 29 päivän pääkirjoituksessa, että „vallankumouksellisten ministerien” menetelmissä „on vielä runsaasti Stolypinin ajan tuntua”, siis toisin sanoen, selvemmin ja yksinkertaisemmin sanottuna, se nimittää Kerenskiä, Nikitiniä, Kishkiniä ja kumppaneita *stolypinilaisiksi*.

„Stolypinilaiset” Kerenski ja kumpp. ovat saattaneet talonpojat kapinoimaan ja ottavat nyt käytäntöön „sotilaallisia keinoja” talonpoikia vastaan, lohduttelevat kansaa Perustavan kokouksen koollekutsumisella (vaikka Kerenski ja Tsereteli ovat jo kerran *petkuttaneet* kansaa ilmoittamalla juhlallisesti heinäkuun 8 päivänä, että Perustava

kokous kutsutaan koolle määrääjakana, syyskuun 17 päivänä, mutta sitten he *rikkoivat lupauksensa* ja lykkäsivät Perustavan kokouksen jopa vastoin *menshevikki Danin* neuvoja, lykkäsivät Perustavan kokouksen marraskuun loppuun eikä lokakuun loppuun, kuten silloinen menshevis-tinen Toimeenpaneva Keskuskomitea tahtoi). „Stolypinilaiset” Kerenski ja kumpp. lohduttavat kansaa piakkoin tapahtuvalla Perustavan kokouksen koollekutsumisella, ikään kuin kansa voisi uskoa niitä, jotka ovat jo kerran valehdelleet samasta asiasta, ikään kuin kansa voisi uskoa, että hallitus, joka syrjäkylissäkin käyttää *sotilaallisia keinoja*, t.s. joka ilmeisesti *salaa* tietoisten talonpoikain mieltävaltaisia vangitsemisia ja vaaliväärennyksiä, kutsuu *sääntömääräisesti* koolle Perustavan kokouksen.

Saattaa talonpojat kapinoimaan ja olla niin julkea, että sanoa heille: „pitää „kärsiä loppuun asti”, pitää odottaa, luottaa siihen hallitukseen, joka „sotilaallisin keinoin” rauhoittaa kapinoivia talonpoikia!”

Saattaa asiat siihen tilaan, että satojatuhansia venäläisiä sotilaita tuhoutui kesäkuun 19 päivän jälkeen tapahtuneessa hyökkäyksessä, että sota pitkistyy ja saksalaiset matruusit ovat nousseet kapinaan heitellen päällikköjään veteen, saattaa asiat niin pitkälle ja puhua kaiken aikaa koreita sanoja rauhasta *tarjoamatta* kuitenkaan oikeudenmukaista rauhaa *kaikille* sotaikäyville maille ja olla samalla niin julkea, että sanoa työläisille ja talonpojille, sanoa sotaan sortuville sotilaille: „täytyy kärsiä loppuun asti” ja luottakaa „stolypinilaisen” Kerenskin hallitukseen, luottakaa vielä kuukausi kornilovilaisiin kenraaleihin, ehkä he kuukauden aikana antavat vielä muutamia kymmeniä tuhansia sotilaita teurastettavaksi... „Täytyy kärsiä”.

Eikö tämä sitten ole julkeutta??

Ei, herrat eserrät, Kerenskin puoluekollegat, sotamiehiä te ette petä!

Työläiset ja sotamiehet, jotka tietävät, että *Neuvostohallitus* tarjoaa *heti* oikeudenmukaista rauhaa kaikille sotaikäyville maille ja siis antaa *todennäköisesti* heti aselevon ja pikaisen rauhan, nämä työläiset ja sotamiehet eivät siedä päivääkään, eivät *tarpeetonta* tuntiakaan Kerenskin hallitusta.

Talonpoikaisarmeijamme sotamiehet eivät siedä päivääkään, eivät *tarpeetonta* tuntiakaan, että vastoin Neuvosto-

jen tahtoa valtaan jäisi Kerenskin hallitus, joka *sotilaallisin keinoin* tukahduttaa talonpoikaiskapinaa.

Ei, herrat eserrät, Kerenskin puoluekollegat, työläisiä ja talonpoikia te ette enää petä.

* * *

Kysymyksessä vihamielisten voimien painostuksesta, joka miltei kuoliaaksi säikäytetyn „Novaja Zhiznin” vakuuttelujen mukaan pyyhkäisee pois proletariaatin diktatuurin, on vielä eräs hirveä looginen ja poliittinen virhe, jota voivat olla näkemättä vain ne ihmiset, jotka ovat antaneet pelotella itsensä miltei syyntakeettomaan tilaan.

„Vihamielisten voimien painostus pyyhkäisee pois proletariaatin diktatuurin”, te sanotte. Hyvä on. Mutta, hyvät kansalaiset, teidän olette taloustieteilijöitä ja sivistyneitä ihmisiä. Te kaikki tiedätte, että demokratian vertaaminen porvaristoon on järjettömyyttä ja tietämättömyyttä, että se on samaa kuin verrata puutia arsinoihin. Sillä on olemassa demokraattista porvaristoa ja epädemokraattisia (Vendéehen kykeneviä) pikkuporvariston kerroksia.

„Vihamieliset voimat” — se on fraasi. Luokkakäsite taas on *porvaristo* (jota kannattavat myös tilanherrat).

Porvaristo ja tilanherrat, proletariaatti, pikkuporvaristo ja pikkuisännät, ensi kädessä talonpoikaisto — siinä kolme perus-„voimaa”, joihin Venäjä, kuten *jokainen* muikin kapitalistinen maa, jakautuu. Siinä kolme perus-„voimaa”, joiden olemassaolon jokaisessa kapitalistimaassa (ja Venäjälläkin) on jo kauan sitten osoittanut, paitsi taloustieteellinen analyysi, myös *kaikkien* maiden uusimman historian *poliittinen kokemus*, *kaikkien* Euroopan vallankumousten kokemus XVIII vuosisadalta alkaen ja *kahden* Venäjän vallankumouksen, vuosien 1905 ja 1917 vallankumousten kokemus.

Siis te uhkaatte proletaareja sillä, että porvariston rynnistys pyyhkäisee pois heidän valtansa? Siihen ja vain siihen supistuukin teidän uhkauksenne, mitään muuta sisältöä siinä ei ole.

Hyvä on. Jos esimerkiksi porvaristo saattaa pyyhkäistä pois työläisten ja talonpoikaisköyhälistön vallan, niin silloin ei jää jäljelle muuta kuin „koalitio”, t.s. pikkuporvarien liitto tai sopimus porvariston kanssa. Mitään muuta ei ole ajateltavissakaan!!

Mutta koalitiotahan kokeiltiin puolisen vuotta, se johti vararikkoon, ja te itse, herttaiset, mutta ajattelemaan pystymättömät kansalaiset „Novaja Zhiznissä”, *kieltäydyytte* koalitiosta.

Kuinka siis käy?

Te, „Novaja Zhiznin” kansalaiset, olette menneet niin sekaisin, olette antaneet niin säikäyttää itsenne, että ette pysty sovittamaan alkua ja loppua yhteen edes yksinkertaisimmassakaan päätelmässä, *edes laskemaan kolmeen asti viidestä puhumattakaan*.

Joko kaikki valta porvaristolle — sitä te ette ole pitkään aikaan puolustaneet, eikä itse porvaristokaan uskalla edes hiiskahtaa siitä, koska se tietää, että jo huhtikuun 20 ja 21 pnä kansa yhdellä olan tönäyksellä suisti sellaisen vallan ja suistaa sen nyt paljon päättäväisemmin ja armoittomammin. Tai pikkuporvariston valta, t.s. sen koalitio (liitto, sopimus) porvariston kanssa, sillä pikkuporvaristo ei halua *eikä* voikaan vallata valtaa itsenäisesti ja riippumattomasti, kuten kaikkien vallankumousten kokemus on osoittanut, kuten osoittaa myös taloustiede, joka selittää, että kapitalistisessa maassa voidaan olla pääoman kannalla, voidaan olla työn kannalla, mutta niiden välillä ei voida olla. Tämä koalitio on kokeillut Venäjällä puolen vuoden aikana monia kymmeniä keinoja ja luhistunut.

Taikka vihdoin kaikki valta proletaareille ja köyhille talonpojille porvaristoa vastaan, sen vastarinnan nujertamiseksi. Sitä ei ole vielä kokeiltu, ja te, „Novaja Zhiznin” herrat, *neuvotte* kansaa *olemaan kokeilematta* sitä ja pelottelette kansaa omalla pelästyneisyydellänne porvariston edessä.

Mitään neljättä ei voida keksiäkään.

Jos siis „Novaja Zhizn” pelkää proletariaatin diktatuuria ja kieltäytyy siitä sen takia, että muka porvaristo voi saattaa proletaarisen vallan häviöön, niin se on samaa kuin *palata salaa sovinnonhieronan* kannalle kapitalisteihin nähden!!! On päivänselvää, että se, joka pelkää vastarintaa, joka ei usko tämän vastarinnan nujertamisen mahdollisuuteen, joka opettaa kansalle: „pelätkää kapitalistien vastarintaa, te ette voi suoriutua siitä”, se kehottaa *siten* uudelleen sovintoon kapitalistien kanssa.

„Novaja Zhizn” on mennyt auttamattomasti ja surkeasti sekaisin, kuten nykyään ovat menneet sekaisin kaikki pik-

kuporvarilliset demokraatit, jotka näkevät koalition luhistumisen, eivät uskalla puolustaa koalitiota avoimesti, ollen samaan aikaan porvariston suojeluksessa, ja pelkäävät proletaarien ja talonpoikaisköyhälistön kaikkivaltaa.

* * *

Pelätään kapitalistien vastarintaa ja samalla nimitetään itseään vallankumousmieheksi, halutaan lukeutua sosialisteihin — mikä häpeä! Miten pitkälle opportunistin tarvelemän maailmansosialismin aatteellisen vajoamisen onkaan pitänyt mennä, jotta tällaisia ääniä *on saattanut ilmaantua!*

Kapitalistien vastustusvoiman olemme jo nähneet, koko kansa on sen nähnyt, sillä kapitalistit ovat tietoisempia kuin muut luokat ja ymmärsivät heti Neuvostojen merkityksen, jännittivät heti *kaikki voimansa* äärimmilleen, panivat liikkeelle kaikki keinot, ryhtyivät mitä säädyttömimpiin tekoihin, menivät niin pitkälle, että ottivat käytäntöön ennen kuulumattomia valhe- ja parjausmenetelmiä ja sotilaallisia salaliittoja *hävittääkseen Neuvostot*, tehdäkseen ne nollan arvoiseksi, prostituoidakseen ne (menshevikien ja eserrien avulla), muuttaakseen ne juttutuviksi, uuvuttaakseen talonpojat ja työläiset monia kuukausia kestäväällä tyhjänpäiväisellä sanahelinällä ja vallankumousleikillä.

Mutta proletaarien ja talonpoikaisköyhälistön vastustusvoimaa *emme ole vielä nähneet*, sillä tämä voima ojentautuu täyteen mittaansa vasta silloin, kun valta tulee olemaan proletariaatilla, kun puutteen ja kapitalistisen orjuuden murjomat kymmenet miljoonat ihmiset näkevät käytännössä, *tuntevat*, että valta valtiossa on saatu sorrettujen luokkien käsiin, että valta auttaa köyhälistöä taistelussa tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, *murtaa* näiden vastarinnan. *Vasta* silloin me voimme nähdä, miten suunnattomia kapitalismia vastustavia voimia piilee kansan uumenissa, vasta silloin tulee esiin se, jota Engels nimittää „piileväksi sosialismiksi”, vasta silloin jokaista *kymmentätuhatta* avointa tai lymyilevää, aktiivisesti toimivaa tai passiivista vastarintaa tekevää työväenluokan vallan vihollista kohti nousee *miljoona* uutta soturia, jotka ovat tähän saakka uinuneet poliittisesti, kärsineet puutetta ja olleet epätoivon murtamia, kadottaneet uskon siihen, että

hekin ovat ihmisiä, että heilläkin on oikeus elää, että koko nykyaikaisen keskitetyn valtion mahti voi palvella myös heitä, että proletaarisen miliisin osastot kehottavat täysin luottavaisesti myös *heitä* välittömään, mitä läheisimpään jokapäiväiseen osallistumiseen valtion hallintaan.

Kapitalistit ja tilanherrat ovat herrojen Plehanovien, Breshkovskajain, Tseretelien, Tshernovien ja kumppanien myötämielisellä osanotolla tehneet *kaikkensa ryvettääkseen* demokraattisen tasavallan, saastuttaakseen sen rikkauten palvonnalla siinä määrin, että kansan valtaisi apatia, välinpitämättömyys, että *kansalle olisi kaikki samantekevää*, koska nälkäinen ei voi erottaa tasavaltaa monarkiasta, viluissaan värjöttävä, avojalkainen, nääntynyt, vieraiden etujen puolesta tuhoutuva sotilas ei kykene rakastamaan tasavaltaa.

Mutta silloin, kun jokainen sekatyöläinen, jokainen työtön, jokainen keittäjätär, jokainen taloudelliseen häviöön joutunut talonpoika näkee — ei sanomalehdistä, vaan omin silmin näkee,— että proletaarinen valta ei matele rikkauten edessä, vaan auttaa köyhälistöä, että tämä valta toteuttaa vallankumouksellisia toimenpiteitä, että se ottaa tyhjäntoimittajilta pois liiat elintarvikkeet ja antaa ne nälkäisille, että se sijoittaa asunnottomia pakollisesti rikkaiden asuntoihin, että se pakottaa rikkaat maksamaan maidosta, mutta ei anna näille tippaakaan maitoa ennen kuin *kaikkien* köyhien perheiden lapset on turvattu sillä riittävässä määrin, että maat annetaan työtätekeville ja tehtaat ja pankit työläisten valvonnan alaisiksi, että rikkauksien salaamisesta miljonäärejä odottaa viipymätön ja tuntuva rangaistus,— juuri silloin, kun köyhälistö näkee ja tuntee tämän, silloin eivät mitkään kapitalistien ja kulakkien voimat, mitkään satoja miljardeja käyttelävän yleismaailmallisen finanssipääoman voimat voi voittaa kansan vallankumousta, vaan päinvastoin *kansan vallankumous* voittaa koko maailman, sillä sosialistinen kumous kypsyy kaikissa maissa.

Vallankumouksemme on voittamaton, jos se ei pelkää itseään, jos se antaa kaiken vallan proletariaatille, sillä meidän puolellamme on vieläkin valtavammat, kehittyneemmät ja järjestyneemmät maailman proletariaatin voimat, jotka sota on väliaikaisesti lannistanut, mutta joita se ei ole tuhonnut, vaan päinvastoin moninkertaistanut.

* * *

Pelätään, että herrat kapitalistit „pyyhkäisevät” pois bolshevikkien vallan, t.s. proletariaatin vallan, jolle on turvattu talonpoikaisköyhälistön rajaton tuki! Millaista likinäköisyyttä, miten häpeällistä kansan pelkäämistä, millaista ulkokultaisuutta! Tuota pelkoa ilmaisevat ihmiset kuuluvat siihen „ylhäisimpään” (kapitalistien mittapuun mukaan, mutta itse asiassa *mädäntyneeseen*) „yhteiskunta-piiriin”, joka lausuu sanan „oikeudenmukaisuus” uskomatta itsekään siihen, tottumuksesta, korulauseena, antamatta sille mitään sisältöä.

Tässä esimerkki:

Hra Peshehonov on tunnettu puolikadetti. Maltillisempaa trudovikkia, Breshkovskajain ja Plehanovien hengenheimolaista ei voida löytää. Ei ole ollut ministeriä, joka olisi palvellut auliimmin porvaristoa. Maailma ei ole nähnyt henkilöä, joka kannattaisi kiihkeämmin „koalitiota”, liittoutumista kapitalistien kanssa!

Ja kuulkaapa, millaisia tunnustuksia tämän herran oli pakko tehdä „Demokraattisessa” (lue: *bulyginilaisessa*) neuvottelukokouksessa pitämässään puheessa puolustuskantaisen „Izvestijan” kertoman mukaan:

„On kaksi ohjelmaa. Toinen on ryhmävaatimusten, luokka- ja kansallisten vaatimusten ohjelma. Avomielisimmin tätä ohjelmaa puolustavat bolshevikit. Mutta demokraattisten piirien toistenkaan osien ei ole lainkaan helppoa kieltäytyä tästä ohjelmasta, sillä onhan se työtekevien joukkojen vaatimus, syrjäytettyjen ja sorrettujen kansallisuuksien vaatimus. Ja sen tähden demokraattien ei ole niinkään helppoa katkaista välejänsä bolshevikkeihin, kieltäytyä näistä luokka-vaatimuksista, ennen kaikkea siksi, että nuo vaatimukset ovat olemukseltaan oikeudenmukaisia. Mutta tuo ohjelma, jonka puolesta me taistelimme ennen vallankumousta, jonka tähden suoritimme vallankumouksen ja jota me kaikki toisissa oloissa kannattaisimme hyvin yksimielisesti, on nykyisissä oloissa tavattoman vaarallinen. Vaara on nyt vieläkin suurempi siksi, että nämä vaatimukset joudutaan esittämään hetkenä, jolloin niiden tyydyttäminen on valtiolle mahdotonta. Ensinnäkin on suojattava kokonaisuus, valtio, pelastettava se tuholta, ja siihen on vain yksi tie: ei vaatimusten tyydyttäminen, niin oikeudenmukaisilta ja tehokailta kuin ne tuntunevatkin, vaan päinvastoin rajoitukset ja uhrit, joita on kannettava kaikilta puolin”. („Izvestija TSIK” syyskuun 17 päiväältä.)

Hra Peshehonov ei ymmärrä, että niin kauan kuin kapitalistit ovat vallassa, hän ei puolusta kokonaisuutta, vaan

Venäjän ja „liittolaisten” imperialistisen pääoman itsekkäitä etuja. Hra Peshehonov ei ymmärrä, että sota lakkaa olemasta anastussotaa, imperialistista ryöstösotaa vasta sen jälkeen, kun sanoudutaan irti kapitalisteista, *heidän* salaisista sopimuksistaan, *heidän* anektoinneistaan (vieraiden maiden anastuksesta), *heidän* pankki- ja finanssihujauksistaan. Hra Peshehonov ei ymmärrä, että vasta sen *jälkeen*, siinä tapauksessa, että vihollinen kieltäytyy sille virallisesti tarjotusta oikeudenmukaisesta rauhasta, sota tulee olemaan puolustussotaa, oikeutettua sotaa. Hra Peshehonov ei ymmärrä, että maan, joka on kukistanut pääoman ikeen, antanut maat talonpojille, alistanut pankit ja tehtaat työväenvalvontaan, että tämän maan puolustuskuntoisuus olisi *monta kertaa* vankempi kuin kapitalistisen maan puolustuskuntoisuus.

Ja mikä tärkeintä, hra Peshehonov ei ymmärrä, että ollen pakotettu myöntämään bolshevismien oikeudenmukaisuuden, myöntämään, että sen vaatimukset ovat „*työtätekevien joukkojen*”, t.s. väestön enemmistön vaatimuksia, hän siten *luovuttaa* kaikki asemansa, koko pikkuporvarillisen demokratian kaikki asemat.

Juuri siinä on voimamme. Siinä syy, miksi hallituksemme tulee olemaan voittamaton: siksi, että vastustajienkin on pakko myöntää, että bolshevikkien ohjelma on „*työtätekevien joukkojen*” ja „*sorrettujen kansallisuuksien*” ohjelma.

Hra Peshehonov, hänhän on kadettien, „*Jedinstvon*” ja „*Delo Narodan*” väen, Breshkovskajain ja Plehanovien poliittinen ystävä, hänhän on kulakkien sekä sellaisten herrain edustaja, joiden vaimot ja sisaret tulisivat huomenna puhkomaan päivänvarjoillaan vielä henkiiheverissä olevien bolshevikkien silmiä, jos asia menisi niin pitkälle, että Kornilovin tai (mikä on aivan samaa) Kerenskin sota-joukot löisivät bolshevikit.

Ja tuollainen herra *on pakotettu* myöntämään bolshevikkien vaatimusten „*oikeudenmukaisuuden*”.

Hänelle „*oikeudenmukaisuus*” on vain korusana. Mutta sodan köyhdyttämille, murjomille ja näännyttämille puoliproletaarien joukoille, kaupungin ja maaseudun pikkuporvariston enemmistölle se ei ole korusana, vaan mitä tärkein, polttavin ja mitä suurin kysymys nälkäkuolemasta, leipäpalasta. Juuri siitä syystä *minkäänlaista* politiikkaa

ei saa perustaa „koalitioon”, nälkäisten ja taloudelliseen häviöön saatettujen ihmisten etujen „sovitteluun” riistäjien etujen kanssa. Juuri siitä syystä bolshevikkihallitukselle *on turvattu näiden* joukkojen, niiden valtaenemmistön kannatus.

Oikeudenmukaisuus on tyhjä sana, sanovat intelligentit ja ne heittiöt, jotka ovat taipuvaisia julistamaan itsensä marxilaisiksi sillä ylevällä perusteella, että he ovat „nähtyneet” taloudellisen materialismin „*selkäpuolen*”.

Aatteet muuttuvat voimaksi, kun ne valtaavat joukot. Ja nimenomaan nyt bolshevikit, s.o. vallankumouksellisen proletaarisen internationalismin edustajat, ovat politiikallaan olennoineet sen aatteen, joka panee liikkeelle äärettömän suuret työtätekevien joukot kaikkialla maailmassa.

Pelkkä oikeudenmukaisuus, pelkät riiston kiihdyttämien joukkojen tunteet eivät koskaan johtaisi joukkoja sosialismiin vievälle varmalle tielle. Mutta silloin kun kapitalismin ansiosta on kasvanut suurten pankkien, syndikaattien, rautateiden y.m. aineellinen koneisto; kun kehittyneimpien maiden mitä runsain kokemus on kasannut tekniikan ihmeiden varastot, joiden soveltamista käytäntöön kapitalismi *jarruttaa*; kun tietoiset työläiset ovat yhtyneet neljännesmiljoonaiseksi puolueeksi ottaakseen suunnitelmanmukaisesti käsiinsä tuon koneiston ja pannakseen sen käyntiin kaikkien työtätekevien ja riistettyjen tukemina,— kun nämä edellytykset *ovat* olemassa, niin silloin ei maan päältä löydy sellaista voimaa, joka voisi estää bolshevikkeja, *elleivät he anna säikäyttää itseään* ja jos he kykenevät ottamaan vallan käsiinsä, pitämästä valtaa maailman sosialistisen vallankumouksen voittoon asti.

LOPPULAUSE

Edelliset rivit oli jo kirjoitettu, kun „Novaja Zhiznin” pääkirjoitus lokakuun 1 päivänä kantoi tylsäjärkisyyden uuden kukkasen, tylsäjärkisyyden, joka on sitäkin vaarallisempaa, kun sen suojalippuna on myötämielisyys bolshevikkeja kohtaan ja verhona ratkiviisas poroporvarillinen järkeily: „älkää antako provosoida itseänne” (älkää jouduko niiden provokaatiohuudahdusten satimeen, joiden tarkoituksena on säikäyttää bolshevikkeja ja saada heidät *kieltäytymään* vallan otosta).

Kas tässä tuo kukkanen:

„Toisaalta heinäkuun 3—5 päivien tapaisten liikehtimisten opetukset ja toisaalta Kornilovin kapinapäivien opetukset ovat täysin selvästi osoittaneet, että demokratia, jolla on käytettävänään mitä suurinta vaikutusvaltaa väestön keskuudessa nauttivat elimet, on voittamaton silloin, kun se kansalaisodassa asettuu puolustautumiskannalle, mutta kärsii tappion ja kadottaa kaikki väliaineokset, horjuvat aineokset, kun se ottaa käsiinsä hyökkäysaloitteen”.

Jos bolshevikit olisivat osoittaneet missä muodossa hyvänsä millaista peräänantavuutta tahansa tuollaista poroporvarillista tylsäjärkisyyttä kohtaan, mikä ilmenee tuossa järkeilyssä, niin he olisivat saattaneet turmioon sekä puolueensa että vallankumouksen.

Sillä tuon järkeilyn kirjoittaja, ryhdyttyään puhumaan kansalaisodasta (kerrassaan voimien mukainen aihe joka suhteessa miellyttävälle daamille), on vääristellyt tätä kysymystä koskevat *historian opetukset* uskomattomaan koomillisuuteen saakka.

Proletaarisen vallankumoustaktiikan edustaja ja perustanlaskija Karl Marx kirjoitti *näistä* opetuksista, *tätä* kysymystä koskevista historian opetuksista seuraavaa:

„Kapina on taitoa aivan samoin kuin sota tai mikä muu taito tahansa. Se on tiettyjen sääntöjen alainen, joiden

laiminlyöminen vie turmioon puolueen, joka on syylistynyt niiden rikkomiseen. Nämä säännöt, jotka johtuvat loogillisesti puolueiden olemuksesta, niiden ehtojen olemuksesta, joiden kanssa tämänlaatuisessa tapauksessa joudutaan tekemisiin, ovat niin selviä ja yksinkertaisia, että vuoden 1848 lyhyt kokemus tutustutti saksalaiset niihin riittävästi. Ensinnäkään ei saa koskaan leikkiä kapinalla, ellei ole päättäväisyyttä mennä loppuun asti (kirjaimellisesti: ottaa huomioon kaikki tämän leikin seuraukset). Kapina on yhtälö, jossa on tavattoman epämääräiset suureet, joiden arvo voi muuttua joka päivä. Järjestyneisyyden, kurin ja perinnäisen arvovallan antama etuisuus on kokonaan niiden taisteluvoimien puolella, joita vastaan joudutaan toimimaan" (Marx tarkoittaa „vaikeinta" kapinatapausta: kapinaa vanhaa „lujaa" valtaa vastaan, sellaista sota- väkeä vastaan, joka ei ole rappeutunut vallankumouksen vaikutuksesta eikä hallituksen horjunnasta); „elleivät kapinaan nousseet kykene kokoamaan suuria voimia vastustajaansa vastaan, niin heidät lyödään hajalle ja tuho- taan. Toiseksi, kun kerran kapina on aloitettu, niin on toimittava mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja ryhdyt- tävä hyökkäykseen. Puolustus on jokaisen aseellisen kapi- nan surma; puolustuksessa kapina on mennyttä jo ennen kuin se on ehtinyt mitellä voimiaan vihollisen kanssa. Yllätä vastustajasi silloin, kun sen joukot ovat vielä hajal- laan, hanki joka päivä uusia, vaikkapa pieniäkin menes- tyksiä; säilytä moraalinen ylivoima, minkä kapinaliikkeen alkumenestys on sinulle antanut; vedä puolellesi ne horju- vat ainekset, jotka aina menevät voimakkaamman mukana ja aina asettuvat varmemmalle puolelle; pakota vihollisesi perääntymään, ennen kuin se voi koota voimansa sinua vastaan; siis toimi Dantonin — tähän asti tunnetuista val- lankumoustaktiikan mestareista suurimman — sanojen mukaan: rohkeutta, rohkeutta ja taas rohkeutta" („Vallan- kumous ja vastavallankumous Saksassa", saksankielinen painos, 1907, s. 118).

Me olemme kaiken tämän muuttaneet, voivat sanoa itses- tään „Novaja Zhiznin" „myös-marxilaiset", meillä on kolminkertaisen rohkeuden asemesta kaksi etuisuutta: „meillä on kaksi: maltillisuus ja täsmällisyys". „Meille" ei maailmanhistorian kokemus, Ranskan suuren vallanku- mouksen kokemus merkitse mitään. „Meille" on tärkeää

vuoden 1917 kahden liikehtimisen kokemus, jonka Moltshalinin silmälasit ovat vääristelleet.

Tarkastelkaamme tätä kokemusta ilman noita ihastuttavia silmälasia.

Heinäkuun 3—5 päivää te vertaatte „kansalaissotaan”, sillä te uskotte Aleksinskia, Pereverzevia ja kumppaneita. „Novaja Zhiznin” herroille on luonteenomaista, että he uskovat *sellaisia* ihmisiä (eivätkä suuren päivälehdessä valtavasta koneistosta huolimatta tee itsenäisesti yhtään mitään *tietojen keräämiseksi* heinäkuun 3—5 päivästä).

Mutta olettakaamme vaikkapa hetkiseksi, että heinäkuun 3—5 päivä ei ollut sen kansalaissodan alkua, jonka bolshevikit pidättivät alun puitteisiin, vaan se oli todellista kansalaissotaa. Olettakaamme.

Mitä tämä opetus osoittaisi siinä tapauksessa?

Ensinnäkin sitä, että bolshevikit *eivät* ryhtyneet hyökkäykseen, sillä kiistatonta on, että heinäkuun 4 päivän vastaisena yönä ja heinäkuun 4 päivänäkin he olisivat saaneet aikaan hyvin paljon, jos olisivat ryhtyneet hyökkäykseen. Puolustus oli heidän heikkoutenaan, jos puhutaan kansalaissodasta (kuten „Novaja Zhizn” järkeilee, eikä vaistonvaraisen purkauksen muuttamisesta huhtikuun 20 ja 21 päivän tyyppiseksi mielenosoitukseksi, niin kuin *tosiasiat* puhuvat).

Näin ollen „opetus” puhuu „Novaja Zhiznin” neropatteja *vastaan*.

Toiseksi, kun bolshevikit eivät edes asettaneet päämääräkseen kapinaa heinäkuun 3 ja 4 päivänä, kun *yksikään* bolshevikkien *kollegio* ei edes asettanut sellaista kysymystä, niin syy siihen on „Novaja Zhiznin” kanssa käymämme väittelyn *ulkopuolella*. Sillä me väittelemme „kansalaissodan”, t.s. kapinan *opetuksista* emmekä siitä, milloin vallankumouksellista puoluetta pidättää kapinajatkuksesta se, että siltä tiettävästi puuttuu enemmistöä.

Koska kaikille on tunnettua, että bolshevikit saivat enemmistön pääkaupunkien Neuvostoissa ja maassa (yli 49% äänistä Moskovassa) vasta *paljoa myöhemmin* kuin heinäkuussa 1917, niin „opetukset” eivät siis taaskaan ole lainkaan ne, eivät lainkaan ne, mitkä joka suhteessa miellyttävä novajazhizniläinen daami haluaa nähdä.

Ei, ei, parempi on, kun ette puutu politiikkaan, te „Novaja Zhiznin” kansalaiset!

Kun vallankumouksellisella puolueella ei ole enemmistöä vallankumouksellisten luokkien etujoukoissa ja maassa, niin kapinasta ei voi olla puhettakaan. Sitä paitsi kapinaa varten on tarpeen: 1) vallankumouksen kiihtyvä kasvu yleiskansallisessa mitassa; 2) vanhan hallituksen, esimerkiksi „koalitio“-hallituksen, täydellinen moraalinen ja poliittinen romahdus; 3) suuri horjunta kaikkien väliai-
nosten leirissä, t.s. niiden leirissä, jotka *eivät ole* aivan täydellisesti hallituksen puolella, vaikka eilen olivatkin kokonaan sen puolella.

Miksi „Novaja Zhizn” ei edes huomannut tätä erittäin tärkeää opetusta ryhtyessään puhumaan heinäkuun 3—5 päivän „opetuksista”? Siksi, että poliittista kysymystä eivät ryhtyneet käsittelemään poliitikot, vaan porvariston pelästyttämät ahtaan intelligenttipiirin ihmiset.

Edelleen. Kolmanneksi tosiasiat osoittavat, että eserrien ja menshevikkien *hajaannus* alkoi nimenomaan heinäkuun 3 ja 4 päivän *jälkeen*, nimenomaan sen yhteydessä, että herrat Tseretelit *paljastivat* itsensä *heinäkuun* politiikallaan, nimenomaan sen yhteydessä, että *joukot* havaitsivat bolshevikit *omiksi* esitaistelijoikseen, mutta „sosialisti-blokkilaiset” pettureiksi. Tämä hajaannus tuli *jo ennen* Kornilovin kapinaa täysin todistetuksi elokuun 20 päivänä Pietarissa toimitetuissa vaaleissa, joissa bolshevikit saivat voiton ja „sosialisti-blokkilaiset” kärsivät musertavan tappion („Delo Naroda” yritti äskettäin kumota sen *salaten* tulokset *kaikkien* puolueiden osalta; mutta se on itsensä ja lukijain pettämistä; „Den” lehden elokuun 24 päivän numerossa julkaistujen tietojen mukaan, jotka koskevat vain kaupunkia, kadeteille annettujen äänien prosenttimäärä nousi 22%:sta 23%:iin, mutta heille annettujen äänien absoluuttinen määrä laski 40%:lla; bolshevikeille annettujen äänien prosenttimäärä nousi 20%:sta 33%:iin ja heille annettujen äänien absoluuttinen määrä väheni vain 10%:lla; kaikille „keskustalaisille” annettujen äänien prosenttimäärä väheni 58%:sta 44%:iin ja niille annettujen äänien absoluuttinen määrä väheni 60%:lla!).

Eserrien ja menshevikkien hajaannusta heinäkuun päivien jälkeen ja ennen Kornilovin kapinaa todistaa myös molemmissa puolueissa tapahtunut „vasemmisto”-siiven kasvu, joka on noussut miltei 40 prosenttiin: „kosto” niiden bolshevikkien puolesta, joita herrat Kerenskit vainoavat.

Muutaman sadan jäsenensä „menetyksestä” huolimatta proletaarinen puolue *saavutti* poikkeuksellisen suuren *voiton* heinäkuun 3 ja 4 päivän ansiosta, sillä nimenomaan noina raskaina päivinä *joukot* näkivät ja ymmärsivät proletaarisen puolueen uskollisuuden sekä eserrien ja menshevikkien *petturuuden*. Tuloksena on „opetus”, joka ei siis ole lainkaan, ei lainkaan „novajazhizniläinen”, vaan toisenlainen: älä loittone kuohuvista joukoista „demokratian moltshalinien” tykö, ja jos nouset kapinaan, niin ryhdy hyökkäykseen silloin, kun vihollisen voimat ovat vielä häjällään, yllätä vihollinen äkkiarvaamatta.

Eikö niin, herrat „Novaja Zhiznin” „myös-marxilaiset”?

Vai onko „marxilaisuus” siinä, että taktiikan perustaksi *ei* oteta *objektiivisen* tilanteen tarkkaa huomiointia, vaan mätetään järjettömästi ja arvostelematta yhteen kasaan sekä „kansalaissota” että „Neuvostojen edustajakokous ynnä Perustavan kokouksen koollekutsuminen”?

Mutta sehän on suorastaan naurettavaa, herrat, sehän on pelkkää marxilaisuuden ja yleensä kaiken logiikan pilkkaamista!

Jos asioiden *objektiivisessa* tilassa *ei ole* pohjaa luokkataistelun kärjistymiselle „kansalaissodan” asteeseen, niin minkä vuoksi te aloitte puhua „kansalaissodasta” „Neuvostojen edustajakokouksen ja Perustavan kokouksen” *yhteydessä*? (juuri näin on otsikoitu käsiteltävänä oleva „Novaja Zhiznin” pääkirjoitus). Silloin pitäisi sanoa lukijalle selvästi ja todistaa hänelle, että objektiivisen tilanteen oloissa *ei ole* pohjaa kansalaissodalle ja että sen vuoksi voidaan ja täytyy taktiikan perustaksi panna rauhanomaiset, perustuslaillisen legaaliset, juridisesti ja parlamentaarisesti „yksinkertaiset”, Neuvostojen edustajakokouksen ja Perustavan kokouksen tapaiset seikat. Silloin *voidaan* olla sitä mieltä, että tuollainen edustajakokous ja tuollainen kokous kykenevät todella *päyttämään*.

Jos taas ajankohdan objektiivisissa oloissa piilee kansalaissodan kiertämättömyys tai vaikkapa vain sen todennäköisyys, jos te ette „suotta” alkaneet puhua kansalaissodasta, vaan selvästi nähden, havaiten ja tuntien kansalaissodan tilanteen olemassaolon, niin kuinka silloin voidaan katsoa Neuvostojen edustajakokous tai Perustava kokous tärkeimmäksi?? Sehän on nälkäisten ja näännytettyjen

joukkojen pilkkaamista! Suostuuko sitten nälkäinen „odottamaan” kaksi kuukautta? Tai rappiotila, jonka kasvusta te itse kirjoitatte joka päivä, suostuuko se „odottamaan” Neuvostojen edustajakokoukseen tai Perustavaan kokoukseen asti? Tai saksalaisten hyökkäys, suostuuko se „odottamaan” Neuvostojen edustajakokousta tai Perustavaa kokousta, kun ei meidän puoleltamme tehdä vakavia yrityksiä rauhan aikaansaamiseksi (t.s. kaikille sotaa käyville ei tehdä virallista ehdotusta oikeudenmukaisen rauhan solmimisesta)? Vai onko teillä sellaisia tietoja, jotka antavat teille oikeuden tehdä johtopäätöksen, että Venäjän vallankumouksen historia, joka helmikuun 28 päivästä syyskuun 30 päivään kehittyi harvinaisen myrskyisästi ja ennen kuulumattoman nopeaa vauhtia, lähtee lokakuun 1 päivästä marraskuun 29 päivään³² kulkemaan sangen tyyntä, rauhallista, legaalisen maltillista vauhtia, joka sulkee pois purkaukset, hyppäykset, tappiot sodassa, talouspulat? Tai rintamalla oleva sotaväki, josta *ei-bolshevikki* upseeri Dubasov on rintaman nimessä virallisesti sanonut, että se „ei lähde sotimaan”, tyytyykö tuo armeija rauhallisesti näkemään nälkää ja kärsimään kylmyyttä „määräpäivään” asti? Vai lakkaako talonpoikaiskapina olemasta kansalaissodan aines sen johdosta, että te nimittätte sitä „anarkiaksi” ja „pogromiksi”, tai sen johdosta, että Kerenski lähettää „sotavoimia” *talonpoikia vastaan*? Vai onko mahdollista ja *ajateltavissa* hallituksen rauhallinen, todellinen, *ei-teennäinen* työskentely Perustavan kokouksen koollekutsumiseksi *talonpoikaisessa* maassa tämän hallituksen *kukistaessa* talonpoikaiskapinaa?

Älkää naurako „Smolnan instituutin³³ hämmentyneisyydelle”, herrat! Teidän hämmentyneisyytenne ei ole pienempi. Kansalaissodan uhkaaviin kysymyksiin te vastaatte hämmennystä osoittavilla korulauseilla ja pahanpäiväisillä perustuslaillisuusilluusiolla. Juuri siksi sanon, että jos bolshevikit antautuisivat sellaisten mielialojen valtaan, niin he saattaisivat perikatoon sekä puolueensa että vallankumouksensa.

N. Lenin

Lokakuun 1 pnä 1917.